

***"Istenemre mondom, harcolnunk kell,
ha szabadok akarunk lenni!"***

Patrick Henry, Virginia állam kongresszusi küldötte
Philadelphiában, 1774. szeptember 5-én

"Győzelem, vagy halál."

George Washington tábornok katonáihoz a
Trenton melletti csata napján
1776. Karácsony másnapján

(A divat előtt meghajolva, én is az amerikaiakat idézem

Csihák)

Csihák György: Válasz népem kérdéseire a hazánkról

Csihák György

**Válasz
népem kérdéseire
a hazánkról**

ACTA HISTORICA HUNGARICA TURICIENSIA
XIV. évfolyam 2. szám

ZMTE 22. sz. kiadványa

Budapest * Zürich
1999

Contra facta – non
valent argumenta

Csihák György

Válasz
népem kérdéseire
a hazánkról

Ezen irat figyelmes olvasása
négy órát igényel

Budapest * Zürich
1999

Felelős kiadó a szerző.

Tartalom

Előbeszéd	5
Magyar	6
Hídépítők	8
Honfoglalásunk, hazánk, szomszédaink	10
A kommunizmusról	16
Érdekeinkről, céljainkról	19
Magánosítás	27
Piacgazdaság	32
A NATO	37
Európai Gazdasági Övezet	45
Mekszikó példája	53
Öt török, öt görög	58
Finnugor? Miért ne	67
Utunk Európába	83
A befejezetlen forradalom	89
Végezetül	92
Függelék	
Tartalom	
Ex Oriente Lux	95
Beszélgetés népemmel a hazánkról	97
A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület	
eddig megjelent kiadványai	98
Előkészületben	101
INFO	102

Előbeszéd

Kedves Olvasó, ezúttal elhagyhatjuk a kölcsönös bemutatkozást, hiszen ismerjük mi már egymást.

Te azért is ismerhetsz engem, mert bemutatkoztam Neked két könyvemben*, amiket mindenütt elérhetsz, ahol a világon magyarok élnek vagy tanulnak. Én is ismerlek Téged, mert Veled élek és utazásaim, előadásaim során találkoztunk a Hazánkban is, az elszakított végeken is, a gyepon belül és azon túl. És havonta válaszolok leveleid tucatajára.

A magyar történelemmel kapcsolatos kérdéseidre most már nem térek ki - válaszomat megtalálod írásaimban.

Ha gondolod, hát vágunk neki, Isten nevében. A továbbiakban röviden összefoglalom, a leggyakrabban fölített *kérdéseidre* adott válaszaim. Remélem, beszélgetésünk ezzel nem lezárul, hanem folytatódik. Nem más az egész, mint unaloműző, gondtalan, könnyű olvasmány. Ennek szánom. Tényleg. Kényelmesen ülsz?

** Ex Oriente Lux. Bp. 1996 ISBN 963 85724 71 és Zürich 1979, 1980*

Beszélgetés népemmel a hazánkról. Bp. 1995 ISBN 963 85724 55

Magyar,

Te vagy az én népem. Van többféle találgatás, de nem tudni pontosan, hogy ez a szó honnan jön, és mióta használjuk népnevünk gyanánt.

Ne keverjük össze a *magyar nemzet* fogalmával. A nemzet Európában a nagy francia forradalommal született és legyünk büszkék arra, hogy a *magyar nemzet* fogalma ennél jó négyszáz évvel régebb, mert már 1351-ben megjelent az írott magyar alkotmányban, és még csak nem is rokona a franciának.

A magyar nemzet a *Szent Korona népe* és beletartozik minden nép, amely önként csatlakozott hozzá. Nem nyelvi, nem etnikai, nem földrajzi, hanem misztikus közösség, amint az Egyház is Isten misztikus teste. Egyebek mellett ezért nincsen a mi fogalmaink szerint kisebbségi magyar, mert a mi közösségünk szellemi. A „kisebbség” ENSZ fogalom, tehát különben is igen új. Európában őshonos közösségekre nem alkalmazzák. Mi nem oroszok vagyunk Lettországból.

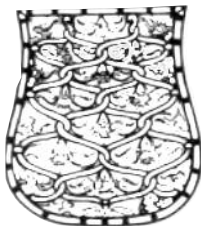
Az *egyetemes magyarság* részének tekintem mindazokat, akik ennek a szellemi közösségnek a tagjai akarnak lenni, bárhol éljenek. A többség a Magyar Köztársaság határain belül él - akár akarta ezt, akár nem. A többi magyar, határon túli, és élhet tömbben vagy szóróványban, - akár akarta ezt, akár nem. Tömbben él a magyar Csíkbán, Gyergyóban, Beregszász környékén, az Ipolyságban, New Yorkban, Clevelandben stb. Szóróványban él a magyar a Szilágyságban, Pozsonyban, Zürichben, Ausztráliában stb.

A *magyar történelmi „mi tudat”* az, ami ezeket az embereket összefogja és magyarságunkat meghatározza, és ke-

vésbé állampolgárságunk, beszélt nyelvünk, magunk vagy szüleink etnikai, vallási stb. hovatartozása. Napjainkban erről is sokféle találgatással találkozunk, aszerint, hogy kinek miféle emlékei vagy vágyai vannak.

Az egyetemes magyarság jogképessége és cselekvőképessége birtokában erről másként még nem döntött - ezért is, én úgy ítélem meg, hogy amíg Te és én erről másként nem döntünk, addig az egyetemes magyarság tagjai vagyunk - akkor is, ha valakik azt gondolják, hogy őket valaki felhatalmazta arra, hogy engem vagy Téged korlátozzanak az ezzel kapcsolatos jogaink gyakorlásában.

Hozzád, az egyetemes magyarság tagjához szólok, a Te kérdéseidre válaszolok.

Hídépítők

Gerő a hídverő! - olvashattuk országszerte a negyvenes évek második felében és senki se gondolt valami székely Gergő gyermekre.

Újabban megszorodtak kies hazánkban a hídverők - no nem az árvíz kapcsán. Lassan többen lesznek, mint nemrég a partizánok, az ellenállók. Vagy ugyanannyian lesznek? - mert ugyanazok? - ki tudja. Amikor 1945-ben az oroszok bejöttek, akkor derült ki, hogy nálunk több nyilas *van*, mint amennyi *volt*. Háborús bűnös is több lett nálunk, mint amennyi a világ többi részén - volt. Nevezhetnénk ezt „kis magyar politikai matematikának“.

Vannak határon túli magyarok. Gömöri barátom kérdezi: Ő miért határon túli magyar? Amikor összehívják a határon túli magyarokat, oda Burgenlandból nem hívnak senkit. Zürichből, Alma Atából és New Yorkból se. A magyar-magyar párbeszédre se. Pedig én többen élek Chicagóban és szörvényban a Provence-ban.

Összehívták az Országházba (nem tudni mire?) a nyugati magyarság képviselőit. Én egyet sem találtam a névsorban, akit onnan ismernék, hogy az elmúlt ötven évben önzetlenül a magyarságért tett volna, vagy a *saját zsebéből* magyar ügyre adott volna valamit (elnézést, ha emlékezem megcsalna). *Egyeseket kiténtettek, mint nagy hídépítőket.*

Magyarországi újságokban cikkeznek a „rendszerváltás ellenzéki előkészítőiről“. Hofi mondja a kabaréban: „Nem értem az embereket: eddig olyan jól megvoltak abban az egy pártban. Miért szaladtak most úgy szét?“

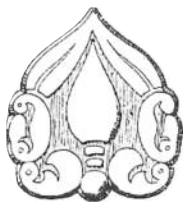
Tudtommal eddig csak Grósz Károly mondta el a ma-

gyar rádióban részletesen, miként jöttek a KGB ügynökei Moszkvából súlyos irattáskákkal, hozván a rendszerváltás forgatókönyvét.

Ugyan miért nincs máig hangja Magyarországon a magyar nemzeti emigrációnak? Miért sietnek Magyarországon a magyar emigrációról kijelenteni, hogy már nincs?

Olaszország, a maga közel hatvanmilliós lakosságával, ugyan miért tart számon minden olaszt, bárhol él a világon? Tényleg olyan ostobák? Mink vagyunk csak okosak, akik lemondunk a nyugati világban élő, legalább kétmillió magyarról? Ki tudja, hogy ezek a magyarok mit tettek a Hazáért az elmúlt ötven évben? Törődik ezzel valaki?

Vagy még mindig gyanúsak? (Vagyunk)

Honfoglalás, hazánk, szomszédaink

Talán meg sem érteném, honnan jön *nemzeti tudatunk zavara*, ha nem ismerném *tankönyveinket és szakirodalmunkat*.

Nemrégiben egy előadás után azt kérdezted tőlem, hogy mit szólok a turáni átokhoz? Ellenségeink találták ki és addig mondják nekünk, amíg elhisszük – válaszoltam. Vegyük sorra a dolgokat – csak röviden.

Eleink, akik a kárpát-medencei Hazánk elfoglalásában részt vettek, a lovas műveltségben gyökerező, akkor magasrendűnek számító államszervezettel, koronaeszmével és fejlett társadalmi munkamegosztással éltek. A haza elfoglalása és katonai biztosítása magas fokú műveltségről és szervezettségről tanúskodik. Az írásos források említének néhány harci eseményt, de a régészek eddig semmiféle rombolásnak, pusztításnak nyomát sem lették. Az őslakosság és a honfoglalók igen gyorsan és zavartalanul összeolvadtak. A Kárpát-medencében, abban az időben semmiféle tartós, államjellegű szerveződésnek nyoma se volt.

A besenyők elől való idemenekülésünk híreit a tudomány a mesék világába utalja: a honfoglalók sírjaiban embertanilag azonos típusú férfiak és nők találhatók, tehát valószínűleg lenne az állítani, hogy a honfoglalók menekülő legények voltak, akik családjukat védtelenül hátrahagyták. Se a régészet, se más tudományág az állítólagos menekülésre egyetlen bizonyítékkal sem szolgál, tehát ellenségeink kitalálásáról van szó. Az ellenbizonyítékokat most engedd meg, hogy ne soroljam föl – van elég.*

Leginkább a történelmi demográfia tudománya, amely

Lásd: Nagy K. L. M. N.: A hon fog la lés had t r tő ne te. ISBN 9637810 97

szerint egy népnek – általában – kétszáz évre van szüksége ahhoz, hogy megduplázódjék. Nos, a 890-es éveket megelőzően a Kárpát-medencét több hadjáratunk során alaposan földerítettük, egyes seregtesteink itt maradtak és az itt talált rokonnépekkel segítették honfoglalásunkat, majd támadó-védő hadjáratainkat, amelyben a szlavok-szlávok is részt vettek. Két világbirodalom – a bizánci és a német-római – között mindkettőt túléltek. A honfoglalásunkat követő hetven év alatt (900-970) minden háborúban mindkettőt megvertük. 862 és 955 között legalább 45 győztes háborút vezettünk ellenük, ezt máig nem tudják megbocsátani nekünk. Ezeket a kitűnően szervezett hadműveleteinket egyesek menekülésnek, kalandozásnak nevezik. Mit gondolsz, lehet-e tíz-tizenötezres sereggel kalandozni Dél-Ibériáig, Dél-Itáliáig, a Német-alföldre? Ilyen seregekkel egyetlen hadjárat során a Alpokon többször is átkelni, sokszorosan nagyobb seregeket szétverni, akár két évig is hazatérés nélkül ellenséges területen manőverezni – még a római pápa szövetségében is – és mindezt rabló kalandozásnak nevezni?

Régészeink sokáig azt gondolták, hogy a honfoglalásunk korából származó egyszerű, vagy melléklet nélküli sírok szlavokat rejtene, mert eleinket csak, mint gazdag lovas katonákat tudták elképzelni. Mára már világos, hogy tagolt társadalomról volt szó, a harcosok csak egy részét jelentették annak a társadalomnak. Sok sírban egyenlő szárú keresztet találtak, ami szintén keresztény szlávra utal – gondolták. Mára már az is világos, hogy abban az időben a Kárpát-medencében a *bizánci kereszténység* terjedt és az *akkor még nem volt szakadár*. Tehát, a szlávnak tartott sírokban avarok is nyugodhatnak, aminek bizonyítéka, hogy az ilyen temetőbe néha a honfoglalók is temetkeztek, ami viszont az *avar-magyar rokonság és folyamatosság* fontos bizonyítéka. Ezt alátámasztja a sírleletek embertani vizsgálatának eredménye is.

Nemcsak régészeink, de az egész magyar tudományos világ elfelejteni látszik, hogy a kereszt milyen ősi jelkép.

Honfoglalásunk során fokozatosan elfoglaltuk a Kárpát-medence egészét, majd a gyeplőhatárokat kitöltük az Enns folyóig, a Prágai Medencéig, délen Durazzo (ma Dures) és Filippopolis vonaláig, a többi irányban pedig a Kárpátok előteréig. Az első évezred végére a gyeplőt nyugaton több szakaszban (976-ban pl. Melk-ig) visszahúztuk, nagyjából oda, ahol Pannónia nyugati határa volt, ami nagy valószínűség szerint Szkítiának is a nyugati határa lehetett. Árpádi parancsra, a mai Horvátország területén áthaladva, birtokba vettük az Adria partján Spalatot (ma Split). Kadocsa népével elfoglalta Rascia (az akkori Szerbia) és Durazzo (ma az albániai Dures) közötti területet. Ettől kezdve az Adria keleti partja többször kifejezte azt a kívánságát, hogy a Szent Koronához tartozzon. A Fekete-tengert a középkorban jó ideig Magyar-tengernek hívták, ahol már annak idején is, csak az avarok engedélyével lehetett hajózni.

Dalmácia kb. Kr. e. 180-tól a görögökkel szövetséges terület Demeter idejéig, kb. a Kr. u.-i 7. századig. Halála után Dalmácia egyesült Horvátországgal Croatia néven. Azidőtől fogva egyforma törvénnyel, jussal és szabadsággal éltek. A horvátokat Heraklios császár (575-641) az avarok ellen hívta a Kárpátoktól északra fekvő ősi telephelyükről azzal a céllal, hogy odatelepítésük révén elzárja az avarok kereskedelmi útját a délről jövő árucikkek elől. A horvátok bevándorlása kb. száz évig tartott. Elsőként egy törzsük érkezett öt férfi és két nőtestvér vezetése alatt. Mikkola, az ismert finn tudós, ezek nevét avarnak véli. Tomislav 915-ben már horvát királynak mondja magát. Az utána következő horvát királyok sorát II. István zárja, akivel 1091-ben kihalt a horvát uralkodóház. Ugyanebben az évben az ország Szent László birtokába esett, majd 1102-ben Kálmánt a horvátok

királyukká koronázták. Később megosztatott Magyarország, Velence és a Török Birodalom között.

Sclavonia – ma Szlovénia – régen Alsó- és Felső-Szlavónia volt és a horvátországi bántól függött. 1083-tól a Szent Korona területe, lakói a vendek is, akiket talán leghegyesebb a keltákhoz sorolni.

Cumania – Moldva és Havasalföld – a Kárpátoktól a Dunaig, az Olt vizétől Tatár Országig terjedt. Lakói a fekete-kunok, akik Árpád barátai voltak és segítették a honfoglalást. A 13. században a tatárok elől Kötöny királyukkal IV. Béla-hoz jöttek, később keresztények és derék magyarok lettek. Tatárok elmentek, Béla a hazájukban maradt kunokat is birodalma alá vette és vajdák által igazgatta. Egész Cumániát összekapcsolta a Magyar Birodalommal.

Servia – mint a Római birodalom része – Mésia volt a neve, új nevét a letelepedett servus-októl kapta. Salamon király vette el a görögöktől Nándorfehérvárral együtt és bírtuk a 15. századig, amikor osman hatalom alá került.

Rama – keleti határa Servia, nyugaton a Velencei-tenger, északra Bosnia, délen Montenegró. Ma Hercegovina a neve. Hercegovinától északra van Bosnia és délre Montenegró Albániáig. Mindhárom terület lakói az igen régi illírták nép leszármazói. Mindhárom területet az osmanok szakították el tőlünk. Erről a területről indultak, valamikor a Kr. u.-i 8-9. században az ami román nép ősei is, akikről említés a Kárpát-medencében az első hiteles oklevélben 1202 és 1209 közötti időből származik.

Honfoglalásunk után Bulgária egy része is hatalmunkba esett, de elvesztettük 1396-ban a nikápolyi, egészen a várnai csata után 1444-ben. Hunyadi Mátyás iparkodott visszaszerezni sikertelenül.

Lodoméria – 888 táján önálló ország volt, 1025 táján orosz befolyás alá került, majd a 12. században független lett és egyesült Halicscsal.

Galitia – (Gácsország, a középkorban Halics) – először szintén önálló volt, a 9. századtól a Kijevi Fejedelemséghez tartozott, a 12. századtól lengyel birtok. III. Béla 1188-ban átmenetileg elfoglalta mindkettőt, majd házassággal kapcsolatos öröklés folytán I. Lajos királyunké lett, de a lengyelek nem adták oda. A 13 Szepes vármegyei, Zsigmond által elzálogosított várossal Mária Terézia szerezte vissza vér nélkül, ám a mi Gácsországunkat Ausztriához csatolta Galitia néven.

A Kárpát-medence déli, nyitott előterében, az előbb említett *igényterületeink* és a Kárpát-medencei *belterületünk* közé, mintegy ütköző területként szerveztük a Szörényi, a Bodonyi, a Kucsói, a Barancsi, a Macsói, a Sói és az Ozo-rai Bánságot.

A bánságok északi határa nagyjából a Szörényvár-Galambóc-Nándorfehérvár-Sabác vára és tovább a Száva folyó vonala volt. Az itt jelzett határokon belüli területet a Szent Korona népe, kb. a XI. században kitöltötte. A honfoglalásunkat követő századokban a Magyar Királyság Európa egyik igazi nagyhatalma volt. Nem volt Európában nagyobb jövedelmű úr, mint a magyar király. Európa sószükségletének nagy részét tőlünk vette. Az Új Világ fölfedezéséig innen származott Európa arany és ezüst behozatalának 80-90 %-a. Nyugat-Európa vágóállat-szükségletét még a török időkben is főleg mi fedeztük. A terület és a népesség nagyságát tekintve Európában a harmadik legnagyobb állam volt a miénk. Lovas műveltségünkől hoztuk Európába a küldöttek rendszerére épülő országgyűlést és az „ország koronája” fogalmat, amelyből az Európában má-

ig egyedülálló magyar alkotás, a Szentkorona Eszme kifejlődött. Koronánkat se kellett senki se küldje, nincs is e küldésnek egyetlen, hitelt érdemlő, történelmi bizonyítéka. Miénk ez a korona és már akkor is a Kárpát-medence birtokát jelentette.

Ezután higgye, aki akarja a turáni átkot.

Egy gondolat még idekíváncozik, noha tudom, hogy sokaknak nem tetszik: *el kell ismerni minden nép jogát a saját hazához.* Ez gyakran sok nehézséggel jár, főleg ha egy nép későn érik felnőtté. Viszont nekünk magyaroknak, e tekintetben egy nép sem tehet szemrehányást. Nem mondom, hogy együttélésünk felhőtlen volt és bennünket semmi sem terhel, de nincs Európában még egy nép, amely ezeregyszáz éven át, ennyi népnek adott biztonságos otthon. Mi nem vettünk el tőlük semmit: se nyelvüket, se szokásaikat, se múltjuk. Legfőbb bizonyosságunk mai létünk – és Európa többi egynyelvű és egyszokású országa.

Bőven írtam két könyvemben – most egy másik oldalról nézzük. Leginkább azért, mert kialakult Benned valami nosztalgiaféle a háromhuszas kenyér iránt.

Jean Cocteau, a nagy francia művész, Edith Piaf, a kis veréb felfedezőjét és sűrű barátját, a harmincas évek elején meghívták a szovjet írók kongresszusára. Moszkvából hazatérve, művésztársai előtt nagyjából ezekkel a szavakkal kezdte beszámolóját.

A Szovjetunióban három rossz dolog van: amit ők kávénak neveznek, amit ők cigarettának neveznek, és amit ők divatnak neveznek. És van a Szovjetunióban három jó dolog: a vodka, a kaviár és a szocializmus.

Te, mindezt kell ismerd, és kell rá emlékezz. A franciák persze másként élték meg.

Most hat francia történész, összeállított egy 850 oldalas fekete könyvet (Le Livre Noir du Communisme), amelyben bizonyítja, hogy a kommunizmusnak eddig százmillió halálos áldozata van – több mint a fasizmusnak és a nacionál-szocializmusnak. Az áldozatok számát így adják:

Szovjetunió	20 millió	Kelet-Európa	1 millió
Kína	65	Latin-Amerika	150 ezer
Vietnam	1	Afrika	1,7 millió
Észak-Korea	2	Afganisztán	1,5
Kambodzsa	2	Kommunista Internationale és hatalmon lévő kommunista Pártok kb.	10 ezer

Vágyakozol még mindig a háromhuszas kenyér után?

A számokhoz csak ennyit: a Kelet-Európára becsült egymillió biztosan kevesebb a valóságosnál, mert nekünk magyaroknak is több a veszteségünk egymilliónál.

Ha eltekintünk a lengyelekhez csatolt néhány falunyi Magyarhontól és az olaszokhoz parancsolt Adria királynőjének nevezett tengeri kikötőinktől Fiuménktől, akkor egyedül a legkisebb két elszakított területünkön az Őrségben és a Kárpátalján közel egymillió ember a veszteségünk. Akkor még hol van Erdély (103. 000 km²), amely maga nagyobb terület, mint a mai Magyarország (93. 000 km²), továbbá a Felvidék és a Délvidék?

Mondhatod, hogy az Őrséghez a kommunizmusnak semmi köze. Kérem olvasd el: Ormos Mária „Pádovától Trianonig” című (1983 ISBN 963 092174)* könyvét, s megtudod, hogy Trianont nagyban köszönhetjük dicsőséges Tanácsköztársaságunknak 1919-ben.

Abban igazad van, hogy az erőszakos elcsatolás nem jelenti feltétlenül a lakosság lemészárlását.

Nézzük a tényeket, még csak a statisztikákat se. A ma Burgenlandnak nevezett Őrségünkéből a magyarság – legalábbis tudatában – eltűnt. Kárpátalján szerény becslés szerint is, legalább negyedmillió magyart megöltek. Délvidéken a veszteséget még nem mérhetjük, de a hírek ijesztőek, veszteségünk ott se lehet kisebb a kárpátaljainál. Ha igen szerényen számolva, veszteségeinket a Felvidéken és Erdélyben sem becsüljük többre, mint az előbbi elszakított területeinken, akkor egyedül a mi veszteségünk Kelet-Európában, így is biztosan kiteszi a franciák által becsült egymilliót – és akkor még a mai Magyarországról nem is beszélünk. Sőt, nem is úgy számoltunk, mint a zsidók, akik az ilyen veszteségüknél mindig azt is hozzászámítják, akik a veszteség folytán nem születhettek meg.

** A szerző 1988-ban az MSZMP Politikai Bizottságának tagja volt, jelenleg történészprofesszor a pécsi egyetemünkön*

Szándékosan nem tisztáztam, hogy a magyar *etnikumról*, vagy a magyar *nemzetről* beszélek. Nemzetünk a trianoni békeparancs következtében nyolc millió embert veszített. Aligha túlzunk, ha Trianontól máig az etnikai veszteségünket is ekkorára becsüljük. Trianon nélkül, ma a Kárpát-medencében élhetne egy tizenhatmilliós magyar *etnikum*.

Némely magyarországi sajtótermék által napjainkban felröppentett hír szerint, valami hatalmasságok állítólag elhatározták, hogy értelmiségünket külföldre kell vinni (ez máris tapasztaljuk), az országban pedig maradhat úgy hatmillió lakos.

Gondolod, hogy ez a Te érdeked, ez a mi célunk? Tudsz-e Te, valami saját, össznemzeti tervünkről?

Valamikor, ifjúságom hajnalán megtanították nekem, hogy a világon két csillag van: mindkettő ötágú, csak az egyik vörös, a másik sárga.

Jóval később került a könyv a kezembe. Egy svájci szakszervezeti ember írta a hatvanas években, aki akkor Genfben, a nemzetközi munkaügyi szervezetnél volt alkalmazásban. A könyv címe: Vodka - Cola. Javaslom a könyv magyarra fordítását és iskolai kötelező irodalomként való bevezetését (úgyse lesz belőle semmi).

Érdekeinkről, céljainkról

Az csak természetes, hogy amikor és ahová születél, ahol élsz, aszerint változnak érdekeid, céljaid. Mondani szokás, hogy nincs két egyforma ujjlenyomat, nincs két egyforma ember. Eszerint nincs két egyforma magyar se. Igaz is.

Az egyént viszont több minden közösségbe fogja, s így lehet közösségi tudata, érdeke és közösségi célja is. Hagyjuk most a klasszikus nemzetfogalmat és a történelmi magyar nemzet fogalmát is – Te és én, mindkettőről beszélgetünk eleget.

Rólunk, magyarokról lévén szó, van az „ezerfejű emigráció“, amely sajnos semmilyen szempontból nem tekinthető egységnek. Hasonló a helyzet, az elszakított területek magyarságával is, ahol szintén a fennmaradás, a túlélés az élet meghatározója. Gondolom, egyetértesz velem, ha azért kiemelem az erdélyi magyarokat. Sok nehézségük közepette, mégis, az egyetemes magyarság egyetlen olyan része, amely legalább egységes politikai képvisellel rendelkezik. Ha szertenézel édes magyar hazánkban, ott alapvetően kétféle magyart találsz. Az egyik tépelődik, összejövelekre jár, ott jól összeégetik egymást, majd hazamenve eldönti, hogy ő ilyen helyre többé nem megy, s megállapítja, hogy elveszett a magyar. A másiknak ilyen gondja soh'sincs. A jót, amin él, nem érzi sem sajátjának, sem süllyedőnek. Mint a hőrcsög, kis kabinjába hurcol mindent, amit keze ügyébe kaparinthat. Csodás intarziával kirakja a bejárati ajtót és bearányozza a vécédeszkát is. Süllyedjen a hajó, ha akar! Az ő kabinja lesz a legszebb. Időnként azért, ha teheti, más zászló alatt haladó hajóra is hord egy kis holmit. Amíg agyon nem lövik.

Tudod, ilyenkor illik leírni, hogy azért van kivétel is. A pesszimista meg hozzáteszi, hogy ez is erősíti a szabályt.

Mond: ki, mikor, hol fogalmazta meg az egyetemes ma-

gyarság hosszú és rövid távú érdekeit, céljait, mérte fel, vette számba ezek megvalósításához rendelkezésünkre álló, valamint a még hiányzó erőket és eszközöket?

Lehet ezután az egyetemes magyarság érdekeiről és céljairól egyáltalán beszélni? Nem lehet, hanem kötelességünk. Sőt, nemcsak beszélni.

Jogos a kérdés, hogy kell-e magyar, érdemes-e fennmaradásán fáradoznunk? Annyi nép, annyi műveltség eltűnt, miért pont a magyar maradjon? Nem tudok olyan egészséges élőlényről, amely ne harcolna életéért, minden körülmény között. Van több indok is, de egyenlőre elégedj meg ennyivel. Kérdés még, persze, hogy a mi közösségünk egészséges-e, s ha igen, mennyire?

A nagyobb emberi közösséget társadalomnak hívjuk. Mivel a társadalom sokféle ember, sőt többféle közösség összessége, így a társadalomban sokféle érdek van jelen és ezek ütközhetnek is, meg találkozhatnak is. A találkozó érdekek képviselőit kisebb és nagyobb érdekközösségek jönnek létre. Történelmi léptékben, az egész társadalom alapvető érdekei, valamint közelebbi és távolabbi céljai összhangban kell álljanak. A kialakult gyakorlat szerint, a társadalom alapvető érdekeinek képviselői szerve a politikai párt. *Így a politikai párt feladata a társadalom alapvető érdekei és céljai megfogalmazása, képviselése, érvényre juttatása.* Egy adott társadalom alapérdeke és fő célkitűzése – még akkor is, ha számtalan apró részletből áll – csak egyféle lehet. Ez egyetlen pártot igényel? A történelmi tapasztalat szerint nem, mivel *a cél eléréséhez vezető utak különfélék lehetnek.* Ha valamely párt, tényleg az adott ország érdekét képviseli, akkor egy másik párttól csakis, *a célhoz vezető utak eltérő meghatározásában különbözhet.* Így a társadalomban *nem indokolt az egy, de indokolt a több, ám nem a sok párt jelenléte.*

Amint tudod, hivatalos adatok szerint ma Magyarországon több mint százhatvan bejegyzett párt van. Többet erről ne is beszéljünk. Beszéljünk viszont az országgyűlésünkben jelenlévő pártjainkról, de ne tisztázzuk, hogy hány párt van jelen, mert már ebbe belezavarodhatnánk.

Kérdezlek, és Te légy szíves válaszolj önmagadnak. A mai Magyar Országgyűlésben jelenlévő pártok közül

– Melyiknek ismered az önmaga által megfogalmazott erkölcsi alapállását? Amit erről tudsz, az kielégít Téged?

– Melyikről állítod, hogy az *egyetemes magyarság* nevében cselekszik? Esetleg valamennyi együtt?

– Melyik fogalmazta meg kellő alaposággal és részletesen az *egyetemes magyarság* hosszú- és rövid távú érdekét és céljait? Ha netán tudsz ilyesmiről: egyetértesz vele?

– Melyiket tartod alkalmasnak az egyetemes magyarság érdekei és céljai megfogalmazására, valamint képviselésére?

Eközben ne feledjük, hogy a magyar állam, a magyar társadalom, a magyar nemzet és az egyetemes magyarság nem egymást helyettesítő fogalom. Gömöri barátom, például, aziránt érdeklődik – hiába! – hogy ő miért „határon túli magyar”? Miféle fogalom ez!?

Ezek a pártok – nem csekély – eszközeik nagysága függvényében elárasztják ötleteikkel az országot és részben a világot. Ebből megtudhatjuk, hogy mit akarnak: egy sor találmányuk mellett, valamennyi akar piacgazdaságot, NATO-t és Európai Gazdasági Övezetet. (Talán az egyik mintha ettől egy kicsit eltérne.)

Ezek a Te céljaid? Ez Magyarország érdeke? Ez az egyetemes magyarság hosszú- és rövid távú terve?

II. János Pál pápa szenvedélyesen, Krisztus nevében hősi életet követel papjaitól. Legyenek, mint a próféták példaképek, hogy *ellenszegüljenek a korszellemnek*. Ő maga, orvosai tanácsát félretolva, utolsó leheletéig önmagát fölálldozza.

Ugyan melyik jelentős magyar politikai erő foglalkozik például azzal, hogy az 1997-es esztendő a legmelegebb év volt, amióta ezt a világon mérik és 0,43 fokkal volt magasabb az átlaghőmérséklet, mint az 1961-1990-es időszak átlaga. Az elsivatagosodás a szemünk láttára történik. Minden esetben erőteljesen változik az időjárása. Mi ennek a jelentősége egy vízszegény mezőgazdasági országban, mint a miénk? Vagy. Az ENSZ Környezeti és Fejlődési bizottságának 1987. évi egyik jelentése (Brundtland jelentés) szorgalmazta az 1992-ben, Rióban tartott világcsúcsértekezlet vitáinak alapjául. A jelentés szerint, ha az utolsó 30 évben kialakult folyamatok 2070-ig változatlanul továbbmennek, akkor 20 milliárd embert kell ellátni. Eközben az amúgy is magas energiafelhasználás négyszereződik és a gazdagok jövedelme a szegényekével szemben 43 szorosára nő. A változtatásra van egyetemesen elfogadott módszer, de ennek a gyakorlatba való átültetéséhez hiányzik az államok politikai akarata.

Komputerkatasztrófát jeleznek a világ jövőkutatói 2000 január elsejétől. A programok hibái miatt összeomolhat az energiaellátás, drasztikusan megnőhet a közlekedési balesetek száma. Nagy élelmiszerkonszernnek biztosítékot kérnek a szállítók vállalatoktól: teherautóik elektronikája működésképes lesz-e az évezred fordulója után? Az autógyárak nem tudják ezt minden esetben biztosítani.

Tudod-e, hogy mindebből mi következik miránk? Mi a tervünk ez ügyben? Vagy azt gondolod, hogy mindez nem a mi dolgunk? Nálunk ez is a becsület és a dicsőség dolga?

Vagy. Egyes elemzők nyugton figyelmeztetnek: a munkahelyeken nő az igény a nagyobb szakmai képzettség iránt. Közeledik a vége annak a világnak, amelyben a férfi ereje a meghatározó. A munkaerő magasabb szakmai felkészültsége által egyetemlegesen csökken a munkaidő. Ez a nő-férfi különbség erősebb csökkentője lesz, mint a nő-mozgalmak az utóbbi 150 évben. Milyen hatása lesz ennek a magyar társadalomra? Szerinted ki foglalkozik hatékonyan ma ilyen kérdésekkel Magyarhonban? Vagy a jövőd nem érdekel? Csak a jogaid? Az egyén, a család, igenis nagyon fontos. De milyen egyén? Milyen család? A csak követelőző? Te mit teszel? Te milyen áldozatot hozol a Hazáért?

A „magyar betegség“, a TBC ismét szedi áldozatait. A Föld lakóinak már 30 %-a TBC-vel fertőzött. A világon ma többen halnak meg TBC-ben, mint AIDS-ben és maláriában együttvéve. A világbank jelentése szerint 2005-ben a világ munkaképes korú lakosságának 17 %-a fog AIDS-ben meghalni.

Az elektroszmognak, a földsugárzásnak, a földalatti víz-áramlás sugárzásának egészségünkre gyakorolt hatásáról világszerte az utóbbi két évben legalább 5600 tudományos értekezés látott napvilágot. A világ tudományos érdeklődése nagyban irányul az efféle dolgokra, mint a szívinfarktus, a magas vérnyomás, a gerinc- és porcsérülés, a rák, a tumor, a reuma, az arthritis, vagy ilyen „ártatlan“ jelenségekre, mint a fáradékonyság, a fejfájás, a megfázásos betegségekre való hajlam – miközben vizsgálják az elektromágneses teret, a napkitörés, stb. szerepét mindezekben.

Hogy áll a magyar egészségügy?

A szakemberek szerint, ma Magyarországon minden harmadik ember depresszív és rendszeres orvosi kezelést igényelne. Minden második embernek sérült a személyisége. Magyarországon soha annyi magyart nem ölték meg az anyaméhben, mint napjainkban. Az abortuszok száma most évi több mint hetvenezer, (tehát legalább két mohácsi vész évente), az abortálók negyede 12-14 éves gyermeklány. Az abortuszok száma 1969-ben 206. 000 volt, de a 90-es években is százezer körüli. („A Magzatvédő Társaság az adófelajánlásokból befolyt 154. 000 forintot a társaság fennállásának tizedik évfordulójára rendezett ünnepi (!?) ülés költségeire fordította.“ Magyar Nemzet, 1998. november 4.)

És így tovább, csak így tovább...

No de, gyere térjünk csak vissza érdekeinkhez!* Közeleítsük meg több oldalról és az eredményeket vedd egybe.

Földrajzilag, történelmileg és politikailag Európának pontosan a közepén vagyunk, tehát Közép-Európában. Miután Európa önmagát Kelet- és Nyugat-Európára osztja évszázadok óta, akkor kérdezzük, hogy hol van Közép-Európa? Ez mára világosan kialakult: Kelet-Európa a volt Szovjetunió, már azért is, mert Oroszország nagyrészt már nem is Európa. Nyugat-Európa pedig aránylag jól kialakult egyfelől a NATO keretében, másfelől az európai gazdasági övezetek összeolvadása folytán. Nos, ami kettejük között, egy valódi történelmi folyamat eredményeként létrejött, az a Közép-Európa. Ez után az a kérdés, hogy hol van Közép-Európa keleti határa? Erre pedig csak egy helyes válasz van:

** Ex Oriente Lux című könyvemben részletesen kifejtettem. Tartalomjegyzékét lásd a mellékletben*

ott, ahol a nyugati és a keleti kereszténység találkozik. Ez a kulturális határvonal pontosítja a fenti képet, kiigazítja a történelmi igazságtalanságot a kultúra alapján.

Az így megvont határok adják azt a *keretet*, amelyben *érdekeink képviselését* keresnünk kell. Nem véletlenül alakultak a képzelt megoldások valahol a Duna mentén, de ezek rendre álmoknak bizonyultak, mert magyarközpontúak. Miért baj ez? Azért, mert nekünk tényleg meg kell oldanunk a Trianon okozta *bajainkat*, viszont *arra nincs erőnk, hogy az akkor beállt változásokat, folyamatokat visszafordítsuk*.

Akinek baja orvoslásához nincs elég saját ereje, a szövetségesek után néz. Minden szövetség alapja a közös érdek. *Közép-Európában csak a közép-európaiaknak vannak saját és közös érdekeik, tehát csak náluk kereshetünk szövetséget*. A másutt való keresgélésre eddig mindannyian csak ráfizettünk. Ha viszont szomszédainkat lehetséges szövetségesünknek tekintjük, akkor vállalnunk kell az ő gondjait is és *velük együtt kell a közös megoldást keresnünk*. Nem véletlen, hogy ezzel a logikával pontosan az előbb meghatározott Közép-Európához jutunk, ami másrészről a két szemben álló világ közti ütközőterület is. Ezen a területen kellene létrehozuk a Közép-Európai Egyesült Államokat, amely mindenképp realisabb vállalkozás is, mint az egyedileg csatlakoztatás ahhoz az Európához, amely – legalábbis egyelőre – nem képes önmagát se meghatározni, hát még másokat fölvenni!

Végére hagytam a keresztényi felebaráti szeretet parancsát, ami szintén a *mellettem lévő* szeretetét írja elő – a gyűlölködés helyett.

Mindez egyben megfelel a modern gazdaságszervezés követelményének is: ma már nagy gazdasági egységekben kell gondolkodni, viszont Közép-Európában egyetlen életképes állam sincs. A nagyobb egységben való összefogás a

Az elmúlt tíz év során, kormányaink állítólag visszacsinálták a dolgot és ezt nevezik privatizálásnak, magyarul magánosításnak. Egyes hírek szerint a magánosítás során eltűnt kettőezermilliárd forint magyar vagyon és semmi jobb nem lett, csak rosszabbodott. Emögött csak kormányaink felelőtlensége állhat. Létrejöttek olyan vagyonok és struktúrák, amelyek eredete ködbe vész, mögöttes tartalmuk ismeretlen. Ma már senki nem tudja, hogy pl. mekkora a *magyar vagyon*?

Ugyan, ismeri-e valaki ezen vagyonok tulajdonosai és a létrejött új struktúrák szándékait? Céljaik egyeznek-e a Te céljaiddal? Vagy az egyetemes magyarság érdekeivel? Ugyan miféle terv szerint történik ez a magánosítás?

Ha például Neked kellene magánosítanod a virágárus lányt, ugye – most egy pillanatra a dolog erkölcsi és történelmi oldalát mellőzve – abból indulnál ki, hogy a virágárus lány szolgáltató tevékenységet végez. Kereskedik – mezőgazdasági termékkel. Ha ezt a virágárus leányt magánosítani akarod, akkor először eldöntöd, hogy az adott nemzetgazdaságban milyen szerepe lesz a szolgáltatásnak és a kereskedelemnek, mert ennek függvényében kell a virágárus leánykát magánosítanod. Igen ám, de a virág, lévén mezőgazdasági termék, el kell döntened, hogy mi legyen a mezőgazdaságban? Mivel a mezőgazdaság az ipari termékek fontos felvevője, másrészt az ipar fontos nyersanyagszállítója, így a virágárus leány magánosítása előtt használható, kész terved kell legyen az egész ipart illetően. Mivel Magyarországon – amikor még volt rá adat, tudtuk, hogy – a külkereskedelemben realizálódik nemzeti jövedelmünk kb. 40 %-a, a magyar mezőgazdaság pedig külkereskedelmi bevételeink legfőbb forrása... így külkereskedelmünkkel kapcsolatos terveink egésze is rendelkezésedre kell álljon, ami másrésztől egész külpolitikánk egyik meghatározója - mielőtt a virágárus leányka magánosításához fogsz. Ugye,

elhiszed nekem, hogy egy felkészült szakember, de egy józanul gondolkodó magyar paraszt, vagy háziasszony így járna el. Ugyan mi különbség lehet egy józan magyar paraszt vagy háziasszony és átmenetünk kormányai között? Mert gondolom, olyan tervekről, amilyenekről itt most beszélek, Te nem hallottál. Én se. Ez, persze nem azt jelenti, hogy nincs is.

Ez nem a régi tervutasításos rendszer visszasírása, hanem egy *ország tervszerű vezetésének* – sőt, újraalapításának! – *alapkövetelménye*.

Márpedig az egyházak és a lelkek visszamagánosítása jóval összetettebb feladat, mint a virágáros lányé. Tudsz valamit erről?

Mert amint tudod, a virág nem is a legbonyolultabb ügye a magyar mezőgazdaságnak. Ott van például a mindennapi kenyereinket adó gabona. Ami napjainkban kenyereinkkel történik, azt sunyiság lenne *egy párt nyakába* varrni, *ott volt a többi mind, nincs kivétel*. Látod: *bocsánatot se kér egyik se*.

Nem írom le, hogy szerintem most a magánosítást miként kellett volna végrehajtani, mert ezt megírni egy rendkívül összetett feladat volna, viszont megtalálhatod *Ex Oriente Lux* című könyvemben. (Az 1998 nyarán alakult új magyar Országgyűlés és Kormány első hivatalos tette volt egy „visszaállamosítás“.) Helyette – nem az igazságot keresem, csak – leírom eddigi rövid történetét – mert ami eddig „magánosítás“ ügyében történt, csak arra alkalmas, hogy sokak szemében lejárassa a magángazdaságot.

Nem az elején kezdem, hanem már onnan, hogy a második világháború után, Hazánkban voltak valami tulajdonviszonyok. Ne tárgyaljuk kialakulása történetét, se hibáit, se

erényeit ne firtassuk. Induljunk csak ki abból, hogy az akkori társadalom magántulajdonú volt. A kommunista hatalomátvétel után új tulajdonviszonyok kialakítására törekedtek a Szovjetunió példáját másolva, több-kevesebb igyekezettel a következő gondolatmenet szerint.

Osztály nélküli társadalmat akarunk – az eddigi társadalmak osztálytársadalmak voltak. Az osztálykülönbség alapvetően a tulajdonviszonyok különbözőségét jelenti. Ha valakinek vagyona van és a termelési folyamatba viszi, akkor mások munkájából él, mert a vagyon nem alkot új értéket, csak az emberi munka. Tehát, a vagyonos emberből kizsákmányoló lesz, a vagyontalanból kizsákmányolt. Ez társadalmi igazságtalanság. Megszüntetésének útja a vagyon-egyenlőség, amihez az első lépés a magánvagyon megszüntetése. Azaz államosítása – miáltal a vagyon felemelkedik az össznépi tulajdon színvonalára. Ezek után, a társadalom tagjai végzett munkájuk mennyisége és minősége arányában részesülnek a termelt javakból. Tanulmányozhatod a folyamat történelmi részleteit, de jegyezd meg jól: ezen történelmi út szélén akasztófák millióit találod. Történelmét embervérrel és emberi agyvelővel írták emberbőrre. Ez nem krimi, hanem valóság.

Az eredmény az állami tulajdon lett és megengedték – mint alacsonyabb tulajdonformát – a szövetkezeti tulajdont, ahol tehát nem egy ember, nem is az állam, hanem egy kisebb közösség a tulajdonos.

Azt mondták, hogy a tőkés piaci viszonyok helyébe majd valami elosztási rendszer lép, addig állandó az átmeneti állapot, amit sok minden motivált. A rendszer működésképtelen lett, csak az erőszakos politikai és rendőri-katonai hatalom tartotta fenn, mi, az új rabszolgák állandóan lázadoztunk.

Közbevetőleg megjegyzem, hogy a kizsákmányolás fokának megállapítására kidolgoztak egy százalékszámítási rendszert. Amint ugyanezt a módszert, annak idején a szocializmusra is átvittük, megállapítottuk, hogy a kizsákmányolás foka, az un. szocialista országokban magasabb volt, mint a fejlett kapitalista országokban.

Az új rendszer lényege az lett, hogy *a vagyon magántulajdona helyébe, a vagyon feletti hatalom lépett*. Akik és amilyen mértékben a hatalomban részesek voltak, azok és olyan mértékben részesültek a haszonból.

A világméretű átrendezés során (a hivatalos neve: rendszerváltás) Magyarországon nem azoknak adták vissza a vagyont, akiktől elvették, hanem azok vitték haza, akiknek meg volt rá a lehetőségük, és most azt mondják, hogy helyreállt a piacgazdaság, újra van magánvagyon. Csak az a kérdés lehet jogos: ez a magánosítás így kinek az érdeke és miért hívják rendszerváltásnak?

Csehszág után Lengyelország a második közép-európai ország, amely most a kommunizmust hivatalosan elítélte. A Szejm, a lengyel alsóház, 250 szavazattal 150 ellenében és 31 tartózkodás mellett elfogadott egy ilyen határozatot. A határozat a kommunista totalitarizmust megbélyegzi, mint egy olyan kormányzati rendszert, „amely külföldi érdekeket szolgált, erőszakkal, hazugsággal és szovjet beavatkozás fenyegetésével ránk erőszakoltak és fenntartottak.”

A határozat a továbbiakban leszögezi, hogy a hajdani Lengyel Kommunista Párt „a legnagyobb mértékben és a legutóbbi időig felelős a kommunista rendszer fenntartásáért és alakításáért, egy olyan rendszerért, amely felelős számos visszaélésért és bűncselekményért.”

Csak nagy-nagy ritkán, egy-egy óriási botrány kapcsán láthatjuk egy szemvillanásnyi időre a nagy magyar magánosítási *valóságot*.

A vagyonból előbb – a második világháború után – a közös vagyon fölötti uralom lett, majd az uralkodók hazavitték a közöset és most úgy tesznek, mintha visszacsinálták volna a dolgot. Íme a magánosítás rövid története. A részleteknek és a mindig jelenlévő kivételeknek – kérlek nézz utána életedben.

Becslések szerint – tehát – a magánosítás folyamán eltűnt nemzeti vagyonunkból kettőezermilliárd forint, az össz-vagyon mintegy hatvan százaléka ezerötyszáz család kezébe került. Én nem ismerek egyet se, amelyik önzetlenül adna vagy tenne a Hazáért valamit.

Piacgazdaság

A Magyar Szocialista Munkáspárt XIV. kongresszusán, 1989. október 7-én a PÁRT megszűnt, átalakult. A Magyar Nemzet c. napilap kongresszusi jegyzeteiben olvasom (1989. okt. 9.), hogy az új párt szövegei fogalmazása során, az elnök állandóan azt olvasta, hogy „szocialista piacgazdaságot akarunk”. A közönségből meg egyre-másra közbekiabáltak, hogy „szociális piacgazdaságot akarunk”. Valaki kérte, hogy a különbséget elmagyarázzák, de senki se vállalkozott, mígnem egy küldött (Takács Gáspár) csak elmagyarázta.

A jegyzőkönyv fogalmazója a mai* miniszterelnök, a közönség soraiban ült a Magyar Tudományos Akadémia akkori elnöke, aki a közgazdaság-tudomány doktora, akadémikus, jelenleg az Egyesült Államok egyik jeles egyetemének professzora.

A piacgazdaság több száz évvel ezelőtti *álom*. Valakik szerették volna, ha minden áru a piacra kerülne és az árakat ezen a piacon a kereslet és a kínálat határozná meg, függetlenül attól, hogy valamely termékről, pénzről, vagy munkaerőről van-e szó. Ez az álom feltételezte az áruk, a pénz (tőke) és a munkaerő magántulajdonát is és szabad mozgását is – ami eddig még soha nem volt így együtt.

Ez az álom soha meg nem valósult és nem lehetetlen, hogy évszázadunk két szörnyű világháborújához vezetett, de lehet, hogy a napóleoni tömeggyilkosságnak is itt kell keressük a mozgató rugóját, meg mindannak is, ami ebben az évezredben forradalomnak neveztetett.

Nagyjából egy időben, mind a kapitalistának, mind a szocialistának nevezett társadalomban hozzáláttak a kialakult szörnyűséges piaci állapotok szabályozásához. Az úgynevezett szocialista viszonyok között arról ábrándoztak, hogy nincs áru és nincs tőke – ami annyiban igaz is lett, hogy mindkettőből nagyon hamar igen kevés lett, a tőkét pedig néhol könnyebb volt megdönteni, mint megszerezni, miközben, úgy mellékesen legyilkoltak legalább százmillió embert.

A kapitalista viszonyok között kialakult egyik elviselhetőbb rendezőelv a szociális-, majd ökoszociális-

* 1998 kora tavaszán

piacgazdaság, ami fedőnévnek jó, de ilyen gazdaság valójában soha, sehol nem létezett. Ezek a kifejezések újabban föltűnnek a magyar politikacsinálók szóhasználatában is, a demokratikus szocializmus társaságában – ami éppoly badarság, mint a többi. Ha jól értjük őket, arra gondolnak, hogy a piacgazdaság szülte bajokat – amelyeket Te máris jól ismeresz – egy szociális hálónak nevezett valami fölfogja. A mai, hárommillió magyar koldus már tudja, hogy erről mit gondoljon. Az öko szó bevezetése arra céloz, hogy a minden erkölcsi alapot nélkülöző, mai racionalista világszervezés fokozatosan tönkreteszi a levegőt, a vizet és a földet, miáltal az ember életfeltételeit a földön tudatosan megsemmisítik. Nos az öko stb. valami ezt majd megoldja. A demokratikus szocializmust hagyjuk – egyenlőre senki nem tudja mit értenek alatta. Valójában.

Nemrégiben hallottam a magyar rádióban, hogy a rengeteg italnak nevezett pancs, amit iszol, műanyag tartóját – amit Hazánkban szétdobálnak és soha el nem tűnik – Hollandiából hozzák. A Coca-cola cég csak a műanyagot hozza külföldről, a palackot itt gyártja. A lényeg, hogy másutt dolgoznak és keresnek, Te fizetsz és a Te országod szennyeződik. Neked ez jut az európai ökoszociális stb. piacgazdaságból.

Ma, a sikeres országokban, jól működő struktúrákat és alapegységeket igyekeznek létrehozni a társadalom minden területén. A kormányok feladata egy adott országon belül az ilyen alapegységek és struktúrák létrejöttének elősegítése, túlkapásaik lefaragása, harmonikus együttműködésük biztosítása, szervezése, ellenőrzése. Gondolod, hogy például egy olyan nemzetközi nagyvállalat, amelynek gazdasági ereje és politikai hatalma Magyarországnak a többszöröse, az érdekelt lehet, s ha igen, milyen mértékben, valamely adott országban a nyomorékok, az elesettek helyzetének javítása? A magyarság üldözésének megakadályozása? El-

hiszed-e, hogy van ilyen nagy, nemzetközi konszern?

A struktúra dolgára hadd idézzek emlékezetedbe két példát.

Az egyik a thatcherizmus. Emlékszel, Angliában megnyerte az egyik párt a választást és így került a Downing Street 10-be Margaret Thatcher az Iron Lady. Vasakarattal vitte keresztül gazdasági és politikai elképzeléseit. Angliában, természetesen piacgazdaság volt. Egy másik választás után, ugyanez a párt egy Major nevű, szemüveges férfit ültetett a helyére, aki sietve kijelentette, hogy ő más politikát folytat, mint elődje, sőt, Európa vonatkozásában is. Telt, múlt az idő és ez az ember a legutóbbi angliai választáson bukásba vitte pártját – és az ellenpárt került hatalomra. Az új miniszterelnök, Tony Blair kijelentette, hogy ő thatcherista, pénzügyminisztere máris tudatta a világgal, hogy nem kér a közös európai pénzből, az euróból. Ő is thatcherista. Az egész kormány az és talán még emlékeznek Giscard d'Estaingra és tervére. Angliában azóta is, egyfolytában piacgazdaság van. Talán szociális. Nem tudom. Tony Blair munkáspárti kormányfő, Margaret Thatcher konzervatív.

A másik példa. Amikor 1968. január 1-én bevezettük Magyarországon a gazdaságirányítási rendszer reformját, az NSZK gazdasági csúcsminisztere egy Schiller nevű úr volt (szociáldemokrata), aki a kor egyik legkiválóbb államgazdasági szakembere hírében állott. Nagyon érdeklődött aziránt, amit mi készítettünk, s így akkor több megbeszélés folyt magyar és német szakemberek között. Eközben mi, kissé szégyellve előadtuk, hogy hányféle devizaátszámítási rendszerrel és hányféle szorzóval dolgoztunk. Kiderült, hogy ugyan a német márka már régóta szabadon átváltható, mégis több ilyen szorzószám érvényes a német gazdaságban, mint nálunk. Náluk akkor már régen szociális piacgazdaság volt. Nálunk ma sincs.

Nem azért nem mondok több példát, mert nincs, vagy nem tudok. Vegyük inkább elő régi barátainkat, a tényeket.

A magyar vállalkozók egyöntetűen sérelmezik az utóbbi 8-9 év devizális politikáját Hazánkban, mert az egyértelműen a magyarországi behozatalt támogatja és a kivitelt fékezi. Ez így igaz.

A Bad Homburger Wirtschaftsinstitut (NSZK) adatai szerint, a leoptimistább várakozásokat is fölülmúlja Németország kivitele a keleti blokk (így írják 1997-ben is!) országaiba. Az 1993. évi 44.8 milliárd DM kivitel 1997-ben 80-ra nőtt. 2000-re 151 milliárdos kivitelre számítanak. Igazán gratulálhatsz mindenkinek, akinek ez köszönhető. Kis boltokban láthatod nálunk, hogy mi mindent veszünk tőlük: kuglófot, joghurtot, fogkrémet, borotvapengét, rágógumit, személyautót, szivart, naptárt, mézet, teát, stb. Csupa hasznos dolgot, a mienkénél fejlettebb ipar termékét. Igazán nagyszerű! Neked meg jut a bezárt gyár, a munkanélküliség, az örökké emelkedő közüzemi díj, az egyre magasabb fizetendő kamat.

Mit mondanak Neked erről a magyar pártok? Ezt jelenti számodra Európa, meg a piacgazdaság? Meg a... jövőd?

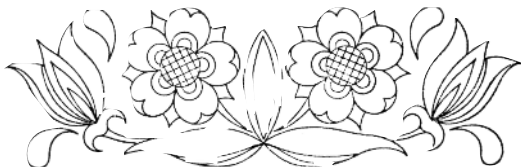
Az „erkölcs” szót kínosan kerülik mind a *régi*, mind az *új* birtokosai a hatalomnak. Divatba hozták helyette az „*érték*”, az „*értékrend*” kifejezést. Ezzel természetesen azt is tudatják velünk, hogy maguk akarják megválasztani az „értéket”. Például azt, hogy a keresztény erkölcs mely tételeit tekintik értéknek. Sajnálom, hogy sehol sem találom ezen új értékrend szabatos megfogalmazását. Mert lennie kell, különben nem zörögne a haraszt – mondaná székelő nagyapám.

Amikor Drégely várát, árulás folytán elfoglalta a basa, megtépte szakállát, gyászolva a várvédő hős kapitányt Szondy Györgyöt, akit katonai pompával eltemettetett, ap-

ródjait magához vette és gondozta. Az árulót elevenen megnyúzatta, árulása díját bőrébe varratta és a vár fokára tűzette ezzel a felirattal: „Így jár az áruló!”.

Ez nem csak keresztény erkölcs - az erkölcs örök, egy és oszthatatlan.

Az áruló pedig áruló.

A NATO

Párbeszéd:

- Csalódtam...
- Bennem?

Állj! Rossz az egész. Mi a csalódás? Az, hogy Te valamit elképzelsz és amikor szembekerülsz a valósággal, akkor az nem az, mint ami képet Te magadban a Valóságról elképzelsz. Ezért ki a hibás: a Valóság, vagy Te? Aki a kérdésre, nagy pátozzsal azt feleli, hogy „Én tebenned csalódtam!” – az nem vállalja saját felelősségét önmaga tévedésé-

ért.

Mostanában, az ausztriai helyhatósági választásokon ugrásszerűen megnő azon pártok népszerűsége, amelyek Ausztria európai integrálódásával szemben kritikus álláspontot képviselnek, és éppen ilyen arányban veszítenek az integrálódást erőltető pártok.

A nagyobb közösségek létrehozása előre visz. De a „hogyan” rendkívül fontos. Ne téveszd össze az álmokat – bárkié legyen is! – a valósággal.

A North-Atlantik Treaty Organization, magyarul Észak-Atlanti Szerződés Szervezete a Szovjetunióval – általában – és konkrétan a kommunista befolyással szemben álló, zavaros filozófiájú* katonai csoportosulás. Tagja Kanada, mert engedett a Big Brother, az USA nyomásnak. Tagja egy sor európai ország, mert azt remélték, hogy a Big Brother – saját költségére – megvédi őket. Ez a számításuk mindmáig bevált. Szülője és tagja az USA, mert általa remélte nyugat-európai – főleg gazdasági – érdekei hathatós védelmét. Ez a számítása mindmáig bevált. Csak a franciák húzódoznak – erre még visszatérek. A NATO tagja lett stratégiai okokból Törökország és más okból Görögország – és ezzel a témával később még foglalkozunk.

Az ellenség eltűnésével a NATO keresi új arcát – még nem találta meg. Magyarországon népszavazás volt a csatlakozásunkról – Te a csatlakozás mellett döntöttél. Indítékaid iránt kíváncsiskodva azt mondtad, hogy majd a Nyugat, a NATO megvéd minket. Válaszodból nem egészen világos, hogy ki ellen? – de ha azt kérdezem, hogy tudsz-e erre, Szent István országának, több mint ezeréves főnállása

* A NATO, az ENSZ és az Európai Unió vezetői a filozófiai közhelyben vélt nyíltan valósággal szembe fordítottak. Vagy nem vetted észre?

alatt egyetlen példát, akkor bizonytalanul nézegetsz jobbra meg balra, a Balkánról meg nem tudsz semmit. Viszont ajánlom, hogy sürgősen tanulmányozd derék Zrínyi Miklósunk írásait, abból megtudhatod, mit remélhet egy nemzet, ha katonáinak idegenek parancsolnak.

Én bizony csak azt tudom, hogy a honfoglalásunkat követő 150 év alatt a pápaság karja, a német-római császár, 20 hadjáratot indított ellenünk. A cél mindenkor azonos volt azzal, amit Nagy Károly tűzött ki 791-től 804-ig az avarok ellen, amikor is az avar vezetők ezreit akasztatta, kincseiket pedig elrabolta és Európa-szerte szétosztotta. 1030-tól 1064-ig tíz nagy hadjáratot vezettek ellenünk, noha akkor már királyságunk keresztény volt. A magyar király apostoli volt és a *pápától* olyan jogokat kapott, amelyet Európa egyetlen királya se, de még a császárok se. Aki elfelejtette, vagy nem is tudja, hogy mit kínlódtunk KGST-vel, Varsói Szerződés-sel, az szíveskedjék elolvasni a horvát származású, igen derék Zrínyi Miklósunk által írt „Az török áfium, ellen való *orvosság*” című írását. Csak azt tudom, hogy legjobb magyarjaink évszázadok óta küzdöttek a magyar szabadságért – nyugati elnyomóink ellen, akik orosz dzsidákkal szabadítottak föl bennünket, az utolsó két emberöltő alatt háromszor is. Azt tudom, hogy évszázados küzdelmünk eredménye a *magyar vezényleti nyelv* újrabevetése *honvédségünk*nél – és nem *hadseregünk*nél.

Ilyen fontos döntésünk meghozatalánál nem árt bepilantani mások vegykonyhájába. Megtetted? Mit főznek – főleg, ha mindenki oly lelkesen ujjong belépésünkért?

A hetvenes évek közepén, a francia sajtó szellőztette és átvette néhány más ország hírközlése is a következőket.

Abban az időben átfutott néhány KGB-s ember és elfogtak nyugaton néhány szovjet kémet. Szerintük, állítólag, a

szovjet tervek a Nyugat lerohanásáról szóltak. A déli szárny a Balkánról kiindulva Olaszország ellen megy, s eközben megsérti Ausztria és Svájc semlegességét. A főtámadás a Rajnától indul, jelentős páncélos egységekkel.

NATO stratégiák szerint, a támadást a Pireneusoknál és a La Manche csatornánál fogják megállítani. A NATO stratégiai légi haderejének egyharmada állandóan a levegőben volt. A föld-föld rakéták és a légi haderő célpontjait a Rajnától nyugatra lévő területeken jelölték ki. Ez ugye, Németország. Természetesen atomfegyverek bevetését is tervezték, ami heves ellenállásra talált azon országok békemozgalma részéről, ahol az amerikaiak ezeket a fegyvereket tárolták. A részleteket megtalálhatod a korabeli sajtóban.

Azóta a német külpolitika kettős célt követ, s ebben szövetségesei támogatják: a két Németország egyesítése és a NATO bővítése – *kelet felé*.

Gondolod, hogy nagyot tévedek, amikor azt gondolom, hogy a NATO védernyőjét most Lengyelország, Csehország és Magyarország fölé igyekeznek kiterjeszteni, miáltal az előbbi célpontok is ezen országok területén lesznek? Ha nem tévedek, akkor most egy következő háború legszörnyűbb célpontjait ajánlgatod a kedves NATO-nak.

Az egyik legnagyobb német televíziós társaság a ZDF, 1998. december 1-én 20.15 órakor egy filmet mutatott, amit utánna késő éjjelig vitattak volt keletnémet és szovjet, valamint angol és egy mai német szakértővel. A film címe: „Der Dritte Weltkrieg” – vagyis „A Harmadik Világháború”. A film videováltozata vehető és bérelhető Németországban. Az említett szakértők a film készítésében részt vettek. Bemutatták, mi lett volna, ha a világ eseményei 1988-ban nem a mai irányba, hanem a háború felé fordultak volna. E feltételezésen túl, a filmben minden más eredeti, tehát a háborús

felvételek, robbanások, fölvonulás – még a világ vezető politikusainak szereplése is – csak éppen más tényhelyzetből vették, például az öbölháborúból stb. A lényeg: a háború a mai Németország területén zajlott volna, az oroszok lerohták volna őket, a nyugatiak bevetették volna atomfegyverüket, Németország nagy része elpusztult volna. Ezt a tényt a szakértők nem vitatták, csak részletezték, színezték, az ügy végével nem foglalkoztak, csak örültek annak, hogy a valóság más.

Lesz, aki azt állítja, hogy a magyar szélsőjobb és szélsőbal uszályába kerültem. De, van-e valaki, aki a fenti tényeket megbízható módon elemezte, mérlegelte és ennek alapján döntött úgy, hogy csatlakozásunk a NATO-hoz az egyetemes magyarság érdeke? Mit gondolsz, a lengyelek és a csehek körében miért nem olyan nagy a lelkesedés? Gondolod, hogy mi okosabbak vagyunk náluk? Mond: hármónk közül melyikünk a második világháború vesztes és melyik a győztes hatalma? Tudod?

A második világháborúban a magyar tisztikarnak, a magyaron kívül, csak a német nyelvű vezénnyelssel kellett tisztában lennie. Mivel számos tisztünk már szolgált az Osztrák-Magyar Monarchiában is, így azt gondolták, hogy nem lesz a katonai együttműködésben nyelvprobléma. Nos, a háború során, gyakran ennek az ellenkezője bizonyosodott. Mind a magyar, mind a német katonai szakirodalomban szó esik erről. Például megesett, hogy a német parancsnok kiadta a parancsot: „Zum Angriff antreten!“ A magyar tiszték egy része ezt úgy értelmezte, hogy a támadásra felkészülni, más része pedig, hogy támadni! Ez a csekélység emberéletek ezreit jelentette. Gondolod, hogy a NATO-ban nincs nyelvprobléma?

Egy kis nyelvi félreértés a háborúban emberéletek ezreit jelenti – békében generációk egész sora életének a tönk-

retételét. Tényleg ilyen hamar felejtesz?

Az imént említettem a *valóságot*, ami nem tévesztendő össze az *álommal*. Emeljünk ki a sok közül két kicsi példáskát. Meghívták, ugye a NATO-ba Csehországot, Lengyelországot és édes Hazánkat. Az amerikaiak úgy vélik, hogy mi hárman a Szövetségnek 2009-ig úgy 27-35 milliárd dollárocskájába fogunk kerülni és 90 %-át az európai tagok kell viseljék. Az európaiak szerint, meg lehet úszni a dolgot kétmilliárdból is. Ennyi az egész. Más. A hágai bíróság által írásban körözött háborús bűnös Karacsics és Mladics vígan él hazájában, erős testőrség védelme alatt. Mivel nincs olyan nyugati kormány, amely vállalná, hogy miattuk több katonájuk esetleg életét veszíthetné, ezért – boldogan élnek, amíg ágyban, párnák között meg nem halnak. No comment – mondaná székelny nagyapám, ha élne.

Mitől védenek meg ezek Téged?

Uram! – ne bocsásd meg nekik, mert tudják, mit cselekszenek!

Van azonban más gond is.

Újabban, nemzetközi szinten, ahol sok hatalom van jelen és ellenőrzés nincs, a fenyegetés teljesen új formában jelentkezik, amivel szemben az *eddig*i, szokásos katonai-biztonsági eszközök és módszerek *hatástalanok*. A terroristákról van szó, akik tömegpusztító fegyverekkel zsarolnak.

Ez a fenyegetés nemcsak nukleáris. A terroristák a nukleáris anyagoknál könnyebben jutnak olyan biológiai fegyverekhez, mint a anthrax, a rizin, vagy a sarin. Ilyen harci anyagokat diákok és labortechnikusok is előállíthatnak, általános útmutató beszerezhető az interneten.

Dieter Lutz, a hamburgi egyetem intézeti igazgatója nemrégiben egy előadásában az alábbiakról beszélt. A környezet rombolása, az éhínség és a szegénység egyre inkább okozója lesz jövőbeni konfliktusoknak. A vízéért, vagy éppen a levegőért való harcot mikrobákkal, vírusokkal, sőt génfegyverekkel vívhatják. Elképzelhető elektronikus háború, amelyben a célpont a komputerrendszer, vagy az energiaellátás lehet, miáltal egész államok megbéníthatók.

Az US Defense Security Service legújabb jelentése szerint, az Egyesült Államok hadiipara ellen irányuló kémtevékenységek száma 1995-től 1997-ig megháromszorozódott. A jelentés a támadó nemzeteket hivatalosan nem nevezi meg. Ezt írja: „Régen Franciaországot, Izraelt és Japánt, mint szövetségest szerepeltettük. Ma, *nemtradicionális ellenfelek*. Tradicionális ellenfél továbbra is Oroszország és Kína.”

Megjelent valami a világtörténelemben, amit „globe-players”-nek neveznek, talán fordíthatnánk: „világméreteken játszó”! Összeállt a Deutsche Bank és az amerikai Bankers Trust – létrejött a világ legnagyobb bankja. Hogy van ez? – a még létresejött euro legnagyobb bankja – egy amerikai bankkal egyesül? Az euro, hivatalosan az amerikai dollár versenytársa lesz. Két nap múltán bejelentették, hogy egyesül az USA két legnagyobb olajtársasága az Exxon és a Mobil.

Magyar Nemzet, 1998. november 4: „A sorozásra behívott fiatalok negyven százaléka alkalmatlan a katonai szolgálatra – mondta Laczik János nyugalmazott orvos ezredes, az MH Egészségvédelmi Intézetének főigazgató-helyettese. A fiatalok elsősorban érzékszervi fogyatékoságok vagy pszichológiai okok, illetve mozgásszervi betegségek miatt alkalmatlanok.”

Mitől védenek meg ezek Téged!?

Az egyetemes magyar nemzetnek tényleg a legfőbb célja a NATO-hoz való csatlakozásunk? Kivel? Hogyan? Mennyiért? Miért? Miért?...

Miféle államvezetés az, amelyik – a mai, gyorsan változó világban – egy nép számára egyetlen utat ismer és nem is vizsgál más lehetőségeket? Tényleg igaz az, hogy csak *egyetlen út van* a mai világ őserdejében?

Szerelmes brátim, ma már a NATO-tagság vissza-felelő tekintetű öreges nosztalgia, a vénember bánkódása afőlött, amit kihagyott napsugaras ifjúsága idején. Pökünk foltoz csizmácskánkra, kirakjuk a vakablakba és reméljük, hogy a Mikulás megtömi aranydióval – mint régente a többiekét. Bárcsak ilyen ártatlan lenne!

Félreértés ne legyen: *nem az a baj, hogy csatlakozunk, hanem főleg az, hogy miféle tudattal megyünk oda.*

NATO várományosok, 1999.

(1 Lengyelország, 2 Csehország, 3 Magyarország)

Európai Gazdasági Övezet

Ha most az Övezethez való csatlakozásunkról kellene szavaznod, akkor azt is dalolva megszavaznád. Indokod még annyi sincs, mint a NATO esetében. Valamit motyogsz arról, hogy Spanyolország, meg Portugália milyen boldog házasságot kötött az Övezettel, hogy évente több pénzt ad majd nekünk Bruxelles, mint Portugáliának – és más egyéb csemegéket. Egyesek azt is tudják, hogy Bruxelles nekünk évente pont annyi pénzt ad majd, mint most az adósságszolgálatunk: törlesztés és kamat együtt. Csak úgy. Talán azért, mert annyira szeretnek bennünket. Akinek a szavát hallod, az mind lelkenéz csatlakozásunkért. *Tárgyilagosan gondolkozó ember legalább itt, a nagy lelkesedés láttán, gondolkodóba esne.* Gondolkodtál ezen? Gyere, forduljunk régi barátainkhoz, a tényekhez. Álmodozni ráérsz ezután is.

Hogy van az, hogy sok ezernyi alapítvány, hivatal, intézmény, fontoskodó ember, mind, mind azt dúdolja, hogy ez csudijó? Elfogadható, értelmes érvük egy sincs, de mind tudja. Honnan? Meg hiszi.

Az egyszerűség kedvéért tekintsünk el most attól, az

egyébként rendkívül fontos tényről, amiről senki nem beszél: az Övezet napjainkban súlyos válságát éli, élete láthatóan fordulópontjához ért. A soknyelvű, sokszokású közösséget, Bábel tornya módján szétfeszíti a sok ellentétes érdek.

Az új német külügyminiszter, Joschka Fischer, az európaiak tanácskozásán Bécsben, 1998. decemberben bejelentette: Németország nem hajlandó továbbra is fejőstehén lenni, senki ne számítson annyi pénzre, mint eddig – legkevesébe az új csatlakozók. Magyarországon az eddigi lelkesedők úgy lelkesednek tovább, mintha mise történt volna. Tudod-e miről van szó? Az új vörös-zöld kormány, a többi országbeli szocialista családtársával, az európai munkanélküliség erőteljes csökkentését ígérte választóinak, ez nyilván sok pénzbe kerül – no, és nemigen kell a várhatóan betóduló új, olcsó munkaerő. Igen ám, de az előbb említett „globeplayers” házasság alkalmával a Deutsche-Trust és az Exxon-Mobil képviselője – egymástól függetlenül – bejelentette, hogy tettük elsődleges célja versenyképességük növelése: a forgalom se *érdekes, csak a profit!* Ennek érdekében – azonnal közölték –, hogy világszerte hány ezer munkahelyet fognak megszüntetni. Találós kérdés: szerinted, ezekre az eseményekre kinek van nagyobb befolyása, egy magyar miniszternek, vagy Joschkanak?

A kiút a közös pénz, az euro. Létrehozásában majd csak az Övezet néhány tagja vesz részt és még soha nem volt ilyen rosszul fölkészülve új tagok föl vételére, ami azt jelenti, hogy az euro országai lesznek az *igazi tagok*, talán tizenegyen. A többiek? – én nem tudom, de nyugodt lehetsz: ők majd kitalálják helyettünk is, nekünk is. A kérdés csak az, hogy jó lesz-e az nekünk?

Arról tudok, hogy Bruxelles száz oldalon kikérdezett bennünket és ők a magyar kormány válaszával meg vannak

elégedve. Te és én ezt a választ nem ismerjük. Hanem: adott-e a magyar kormány Bruxellesnek egy kérdőívet, amelyen az Övezet tartozik magát meghatározni, különösen a tudomisénhány új tag belépése után? Tudsz Te erről valamit? Mert én nem, de megnyugtatlak, az Övezet se. Azt viszont tudják, hogy csak a sok nyelvre való fordítás most mi-be kerül. Ez a helyzet most biztosan rosszabb, mint a KGST-ben volt, s ugye, milyen boldogok voltunk, amikor onnan kiszabadultunk! Vagy már tényleg elfelejtetted ezt is? Amint megindultak a tárgyalások fölvételünkről, mindenki si-et kijelenteni, hogy nem a gyors fölvételünk az elsődleges, hanem a magyar érdekek kellő képviselete. Képzeld, fölfe-dezték. Ugyan, ki fogalmazta meg az egyetemes magyarság érdekeit? Foglalkozik ezzel egyáltalán valaki kellő komolysággal? Netán azok, akik eddig a nagy magyar átmenetet szervezték, irányították és megvalósítják? Gondolod, hogy eközben ők az egyetemes magyarság céljait tényleg követték? Gondolod, hogy jófele haladunk ezen célok megvalósítása érdekében? Nos, nézzük továbbra is, csak a tényeket.

Az Övezet nem született, hanem egy eddig ötvenéves – ha nem régebbi! – folyamat mai állapota. Robert Schuman francia filozófus és politikus, számos elődje gondolatát összefogva, a frank ős, a franciák által Charlemagne-nak nevezett Nagy Károly (?) német-római császár állítólagos terve megvalósításáról álmodozott, már a második világháború alatt. Az álom tárgya a *frank-gót (mindkettő german) uralom alatt egyesített Európa*. Hogy ezen újabb álom hátterében ki és mi áll, annak kiderítését Rád bízom, de lelked rajta, hogy megtedd!

Schuman, álmának kivitelezéséhez megnyerte, a Francia Köztársaság akkori első emberét, de Gaulle tábornokot, a második világháború igazi győztesei által megalázott győztest. De Gaulle, a terv szellemében, az akkor romok-

ban heverő, a négy nagyhatalom – köztük Franciaország – által megszállt Németország első emberéhez, Konrad Adenauer kancellárhoz fordult ötletükkel. A két öreg, egymást mély meggyőződéssel utálva, *de népük hosszú távú érdekét képviselve* kezet fogott és 1951. április 18-án megszületett a német-francia egyezség, amelynek részletei – amint az itt leírt egyéb történetek részletei is – megtalálhatók a szakirodalomban, csak keresni kell. Ezt követően néhány szomszédjukkal közösen, szoros együttműködést szerveztek az akkori Európa gazdasági motorjának számító szén- és acélipar, majd az atomkutatás területén.

Ezt követte egy hosszabb időszak, amelynek során összehangolt lépéseket tettek, a közösségükön belüli kereskedelem fejlesztése, elsősorban a fennálló külső és belső kereskedelmi korlátozások és irányító szabályozók tárgyában. Mindezekhez igénybe vették, a Keynes tervei szerint, a második világháború után, az úgynevezett Bretton-Woods-i egyezmények keretében létrehozott világszerveket is (Nemzetközi Valutaalap, Nemzetközi Újjáépítési és Fejlesztési Bank, más néven Világbank), elsősorban egymás között összehangolt lépéseik révén. Megjegyzendő: ezek az intézmények már rég túléltek önmagukat, megszüntetésükre csak javaslatok vannak, még Nobel-díjas közgazdász részéről is – de a HIVATAL mindent túlél!

Ennek során merült fel első komoly nehézségük: Németország akkor nem rendelkezett gyarmatokkal, Franciaország igen. Sőt: Franciaország érzelmileg is, de főleg gazdasági előnyei folytán ragaszkodott birodalmához.

Mi magyarok gyakran abba a hibába esünk, hogy a világot a magunk gyúrta skarabeusi kisvilágnak képzeljük, az eseményeket a magunk szemüvegén át nézzük. Azt gondoljuk, hogy az emberiségnek csak a mi fájdalmunk fáj. Még tragikus tévedéseink se ébresztenek föl. Nos, Franciaor-

szág, demokratikusan szervezett választáson eldöntette gyarmataival, hogy az önálló állami lét útjára kívánnak lépni, vagy átalakulnak Franciaország tengerentúli megyéivé, amint azt az anyaországban a korzikai császár, Napóleon szervezte. Nem ment ez sehol se egészen simán, a legnagyobb kavargás Algériában kerekedett a dologból. A részleteket mellőzve, Algéria az elszakadás mellett döntött, ami azért is sajdította derék franciáink szívét, mert akkoriban Algériában óriási földgázkészletet foltártak, Franciaország pedig köztudottan energiahordozókban szegény.

Talán emlékszel még, hogy mi történt. Az algériai franciák szembeszálltak Párizssal. Az ott állomásozó francia katonai alakulatok a lázadók mellé álltak és Párizs ellen készültek. Párizsban Champs Elyséesen fölállították a léghárító ágyúkat. De Gaulle magánhelikopteren, kétségbeesetten Berlinbe rohant annak tisztázására, hogy a Németországban állomásozó csapataira számíthat-e? Csak, amikor az ottani vezetőket sikerült a maga pártjára állítania, akkor merte, az akkori idők legkiválóbb katonáiként elismert, és Algériába frissen szállított egységeket, a francia hadsereg algériai barikádjai ellen vezényelni.

A katonáknak pusztá kézzel kellett a barikádok ellen menniük, francia testvéreik ellen.

El tudod képzelni, mit élt át eközben a francia nép? Az algériai franciák azt a földet évszázadok óta hazájuknak tekintették. Történelme során Algéria szabadságáért sok tízezer francia vére omlott. Az algériai temetőkből évszázadok óta nyugosznak az algériai franciák. És most, át kell adniuk ezt az országot valami arab szervezeteknek.

Eközben Európa többi részén, a kívül maradtak egy része, Anglia vezetésével, szabad kereskedelmi társulást (EFTA) szervezett. Ezek az országok hosszabb távon nem

is terveztek többet, többségük mára az EFTA-t zaj nélkül elhagyta és az Övezet tagja.

Az igazi problémát Anglia jelentette. Annak idején a sajátban erről sok történetet találhattál, a valódi ok kettős volt. Egyfelől – hogy finomak legyünk –, Anglia ragaszkodott mindahhoz, amit gyarmatai számára jelentettek. Anglia is látványosan hozzáfogott a Brit Nemzetközösség létrehozásához, ennek során volt gyarmataival bonyolult szerződési rendszert hozott létre. Ezen rendszer beville az Övezetbe megoldhatatlannak látszott és két évtizedig tartott az átrendezés, elsősorban azért, mert az Övezeten belül már létezett egy hasonló rendszer, a francia. Nem nehéz kitalálni, hogy miről van szó, persze nem is könnyű követni ezt a bonyolult érdekeltségi szövevényt.

Másfelől, a háttérben ott állt de Gaulle és még inkább fiatal pénzügyminisztere, Giscard d'Estaing nagyra törő terve: meg akarták törni az amerikai dollár szerepét a nemzetközi gazdasági életben és a francia frankot kívánták a helyébe – ami az angoloknak se tetszett. (Nem is lett belőle semmi.) Ezen törekvésükkel összefüggésben kell vizsgálni Spanyolország és Portugália jelentőségét: ennek a két országnak a fölvétele az Övezetbe, kaput jelentett Közép- és Dél-Amerika felé.

Szeretted ennek a két országnak a fölvételét párhuzamba állítani a mi tervezett fölvételünkkel. Ott sem ment simán a dolog, de gondolod, hogy a mi fölvételünktől is annyit remélnek a bennlévők, mint Spanyolország és Portugália fölvételétől? Mond kérlek, volt nekünk egy Franconk, aki bennünket kimentett a kommunizmus karmaiból, de a második világháborúból is? Aki az ország trónjára nem a saját unokája bourbon férjét, hanem az általa tehetségesebbnek ítélt embert ültette? Magam láttam, hogy ezt a királyt és a feleségét a spanyolok az utcán térdén állva fogadják és ruháju-

kat igyekeznek megcsókolni. Ez a király autóját maga vezeti és Madridban, ha a forgalmi lámpa pirosra áll, a többivel együtt várja, amíg zöld lesz. Amikor Franco tábornokai fölláztak az ország törvényes kormánya ellen, akkor ez a király fölvette tábornoki egyenruháját, magához parancsolta a lázadó tábornokokat és mindnek azon helyben megparancsolta, hogy mondjon le. Le is mondtak. Ennyit, az általad emlegetett párhuzamról, a többit kérlek szépen, tedd hozzá magad.

Ezek után, talán jobban megérted Anglia idegenkedését az új, közös európai pénztől, az eurótól. Lehet, hogy az angolok ebben az új pénzben az eredeti frank-gót álom fölújítását látják, mivel a közös bank első embere, előreláthatólag – egy francia lesz. A németek jelöltje egy holland*. *A bank székhelye Frankfurt.*

Mit oldott meg ez a közösség? Mit gondolsz: a kemény magyar forint euróra való átváltása mikor és milyen árfolyamon fog történni? És főleg: milyen áron? Meggondoltad?

Vagy, vegyük a szomszédos Ausztria esetét. Már csak azért is, mert ezzel a szomszédunkkal kapcsolatban is, sok reményteljes álmot dédelgetsz. Amikor Ausztria jelentkezett az Övezetbe, közölték vele, hogy a tárgyalások kb. öt évig fognak húzódni. Ausztria már akkor is Európa egyik legégségesebb, legkiegyensúlyozottabb gazdaságával, több évtizede szabadon átváltható nemzeti valutával és nemzetközileg biztosított semlegességgel rendelkezett. Szerinted, ezek közül, Magyarország ma mivel rendelkezik? Vagy esetleg valamivel, ami ehhez hasonlít? Ugyan mire építéd reményeid, hogy Ausztria velünk együtt, nekünk valami kedves dolgot akar? Mire építesz, netán történelmi tapasztalataidra? Gondolod, hogy van ma Ausztriában száz ember, aki nincs arról meggyőződve, hogy az osztrák schilling euróra való átváltásával Ausztrián eret vágnak, elsősor-

ban az új tagok érdekében?

A közgazdaság-tudomány által indokoltnak minősített munkanélküliség aránya úgy 5 % körül van; az övezetben a munkanélküliség 1999. januárjában 10,5 % – alig alacsonyabb, mint Magyarországon. A 10,5 %-os átlagon belül a munkanélküliség aránya azon személyek esetében, akik egy másik EU állam polgárai 11,5 %, a nem EU polgárok esetében pedig 21,4 %.

Mit oldott meg ez a közösség?

Nem tudni, hogy miféle csoda esett, de a Magyar Nemzeti Bank elnöke 1998. *decemberében* azt jelentette, hogy Magyarországon a munkanélküliség 7,5 %-os (ez a szám télen inkább növekedni szokott); viszont a szakszervezetek eddig nem látott elevenséggel kezdték a kormányt szorongatni.

Mit gondolsz: a mi számunkra milyen tagsági formát fognak kiagyalni nyugati barátaink? A svájci nép közölte, hogy nem kér a tagságból. A NAFTA-ba esetleg elmennénk. A NAFTA-t nemrégiben hozta létre az USA, Kanada és Mexzikó.

Tudod mit? – elmélkedjünk Mexzikó esetén. Csak úgy, a kikapcsolódás okán.

* Végül a hollandot választották – gyanús körülmények között, mert ő maga sem tudja, hogy mennyi időre

Mekszikó példája

Közép-Amerika őslakói úgy tudják, hogy több mint harmincezer éves múltjuk van. Kr. e. 7000 és 2500 között a maják már, mint maják szervezkedtek. Ha igaz, Kr. e. 800-ban épületek az első piramisok. Nem foglalkozunk most azzal, hogy milyen magas szintű műveltség kellett ehhez és miféle technikát alkalmaztak. Tudományukkal és általában műveltségükkel itt most a továbbiakban sem foglalkozunk, de jegyezzük meg, hogy számos területen olyan eredményük volt, ami mai eszünkkel mérve is tiszteletreméltó.

Ha meggondolom, hogy Párizsban, XIV. Lajos, a Napkirály (1638-1715) palotájából a billet az ablakon keresztül az utcára öntötték... talán érdekel Téged a Napkirály személyes költségvetése az 1685. évre. Íme:

Királyi udvartartás	Livre
Pénzügyek	605'999
Királyi ékszer, szépítőszerek	1'618'042
Kis szórakozások	2'274'253
Lóvásárlás	400'850
Istálló	12'000
Ajándékok	1'045'958
Udvarmester	313 028
Vadászat	61 050
Monsieur udvartartása	388 319
Madame udvartartása	1 230 000
Jutalmak	252 000
Királyi zsebpénz	160 437
Királyi építkezések	2 186 748
Titkos alap	15 340 901
Utazás	2 365 134
Összesen:	588 236

Egy Livre = 4 mai német márka. Mit gondolsz, honnan jött ez a rengeteg pénz?

Palenkeben Kr. u. 600-ban gőzfürdő, vízvezeték és fedett csatornarendszer volt... Teotihuakan, Amerika földjén az első nagyváros: Kr. u. 500-ban területe 46 km², lakóinak száma 120'000 volt. A Kr. u.-i 14. században építették Mekszikó-Tenocstitlán nevű fővárosukat az aztékok egy tóba. Az Azték Birodalom száz év múltán hatszor akkora volt, mint a mai Németország, területén pazar városok sora állt, a városokat kőből épített fallal vették körül, és épített utakkal kötötték össze.

Kolumbus 1492-ben ért partot nem Amerikában, hanem Kubában. Ezt követően a spanyolok négyszáz évig kalandoztak nyugat felé és néhány társukkal (angolok, franciák, portugálok, belgák, hollandok stb.) versengve raboltak – itt és másutt.

Nem árt itt közbevetni néhány szót a német nyelvterületről. Minden történelemkönyvből megtudhatod, hogy nekik nem jutott gyarmat, sőt egyes történészek úgy gondolják, hogy ezzel rászorították őket két világháborúra. Hallgatnak a történelemkönyvek arról, hogy a német feudális urak – ott tényleg volt feudalizmus! – százezer szám adták el alattvalóikat a gyarmatosítóknak. Egyedül a hesseni Landgraf-tól harmincezer embert vett III. György angol király 1775-ben, kilenc évre, a függetlenné váló amerikaiak ellen – ne kérdezd, hogy a pénzt honnan vette, viszont máig megtekinthetsz sok mindent Németországban, ami ebből a pénzből lett. A bécsi Burg-ban is. Három évszázadon keresztül tartották rettegésben Európát a svájci zsoldosok.

Herman Cortés, a vérbajos hódító, 1519-ben szállt part-ra a mai Veracruz vidékén, 1521-ben elpusztította Tenocstitlán-t. A spanyolok az Azték Birodalomból Új-Spanyolország-ot szerveztek. Az akkor körülbelül 20 millió őslakosból – spanyol adatok szerint – 1810-re talán hárommillió, mára talán négyszázezer maradt, ami óvatos számítás szerint is azt jelenti, hogy kiraboltak és meggyilkoltak úgy negyvenmillió embert. Csak ott. Az ősi városok egy részét napjainkban tárják fel. Tenocstitlánból néhány falmaradvány látható Mekszikó-város közepén.

Polgárháború és szabadságharc kezdődött 1810-ben és Mekszikó 1824-től független köztársaság. 1845-1847-ben, Észak-Amerika háborúban elvette Mekszikótól a mai Kalifornia, Arizona, Texas és New Mekszikó államot, tehát Mekszikó felét – ezekkel a területekkel Mekszikó lehetne ma akkora, mint az USA. 1862-ben Franciaország elfoglalta Mekszikót. Hosszú szabadságharc után Mekszikó újra kivívta szabadságát, de Anglia is elrabolt egy darabot (ma Belize) és közben levált Guetamala és Honduras – a régi Azték Birodalomról.

A maja és az azték világban sokféle műveltség és nép élt, mint mondjuk a Hun Birodalomban. Az emberek olyanok voltak – mint az emberek: háborúztak, szerettek, csaltak, dolgoztak, éltek. Megjelentek a spanyolok – egy keverék nép: kevés ibér, rengeteg cigány, gót, zsidó és arab (akik maguk is keverékek, de főleg moszlim hitű szemíták) egyvelege.

Mekszikónak ma mintegy 85 millió lakosa van, ebből úgy 70 millió a mesztic: spanyol-őslakos keverék. Aki gazdag és úr, de legalább minden jobb állás betöltője, az spanyol. A mesztic és az őslakos elvégzi a nehéz munkát – és adja a tömegfogyasztót. Munkanélküli biztosítás nincs, az ősszlakosság úgy 30 %-a munkanélküli. Az országnak kb. 160 milliárd US \$ adóssága van (még mindig!) és a világ egyik legnagyobb kőolajkivivője. Az olajkitermelés szinte teljesen külföldi kézben van, noha az állam, állítólag, óriási erőfeszítéseket tesz visszaszerzésére.

Az őslakosok közül az országnak eddig csak egy elnöke volt. Az előző elnök testvére gyilkosság miatt börtönben ül, az elnök külföldről nem mer hazamenni, mert – állítólag – korrupció miatt letartóztatnák. Nemrégiben Kanada, az USA és Mekszikó szabadkereskedelmi társulásra lépett NAFTA néven. Ezt követően Mekszikóban ismeretlen számú kis és középzetem tönkrement. Gondolod, hogy ezt a receptet a Művelt Nyugat csak Mekszikó számára találta fel? Ma Magyarországon a kisvállalkozók a nemzeti össztermék 27,3 %-át termelik, a dolgozók 36,3 %-át foglalkoztatják, és máris menekülnek a termelésből.

Bennünket ma, pár milliárd dolláros adósságunkért nyomorba döntenek, noha – egyes számítások szerint – kamat formájában többszörösen visszafizettük. Szó sem lehet róla, hogy elengedjék – mondja valamennyi, Országgyűlésünkben jelenlévő pártunk (talán van egy kivétel?) – noha

ennek többszörösét már elengedték Brazília, vagy éppen Mexzikó esetében, pedig azt ők vették fel. Nálunk ki vette fel? Miért nem azokat sanyargatják, akik adták, és *akiknek adták*? Próbálj ma dollármilliárdokat szerezni egy magyarországi banktól egy tönk szélén álló vállalkozásra – amilyen a kommunizmus akkor volt, amikor ezt a pénzt *nekik* adták. Van jobb kérdésem is: ugyan sanyargatják-e ugyan-ezen hitelezők az oroszokat? Pontos adatok persze nem ismertek, de tudja ország-világ, hogy a kommunizmus milyen pénzel győzött 1919-ben és a második világháborúban. Na és az angolok, mikor fizetik vissza az első és a második világháborús adósságukat az amerikai népnek? Erről már vannak pontos adatok: hajók és repülőgépek ezreiről és szállítmányukról van szó, nem néhány milliárd dollárról.

Félreértés ne legyen: a nyugati világban sok jó, hasznos, nagyszerű dolog van. Ezek nagy részét bizony igen üdvös lenne átvennünk, eltanulnunk, megfelelő módon nálunk is bevezetnünk. Szertenézve Édes Hazánkban azt tapasztalom, hogy többnyire azokat vettük át, amit ők is szeretnének letenni, de minden esetre jobb lett volna otthagynunk.

Házi feladat: kérlek, találd ki, hogy ezt a történetlancot miért fűztem ide? A sikeres megfejtő jutalma, hogy megérti a magyar történelmet és belepillanthat jövőnkbe. Néhány szó a gondolkodást megkönnyítendő: nyugat-magyar szövetség Ø Augsburg, Muhi, Várna, Majtény, Világos, Trianon, Berlin, 1956. november 4., rendszerváltás.

Ellenpéldákat címemre kérek: hadd tanuljunk.

Öt török, öt görög...

Az előzőekben ígértem Neked egy görög-török storyt. Most esedékes. Kezdjük ismét a történelemmel.

A mostanában készült Nemzeti Alaptantervünk tervezete szerint, történelmünket – visszafelé haladva – így kell tanítani: honfoglalásunk, majd római-görög és asszír. Nosza írtuk a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület nevében a Művelődési és Közoktatási Miniszter Úrnak, hogy gubanc van a dologban: a mi történelmünknek így visszafelé, ezekhez a kultúrákhoz vajmi kevés köze van. A mi történelmünk eleje inkább az eurázsiai lovasműveltségekben keresendő. Erre a megjegyzésünkre csak az a válasz, hogy – *tudtommal a terv változatlan*. (Az új miniszter feszegeti a dolgot!)

Mert, ami a görögöket illeti, az nagyjából így néz ki. Amit ma görög kultúrának neveznek, az Krétán, valamint a Balkánon az ún. Mykénei kultúrával kezdődött. Valamely oknál fogva, mindkettőről elég keveset lehet tudni, de azt igen, hogy magas szintű volt, mindkettő erős ősz-egyiptomi és sumér hatás alatt alakult. A szárazföldön a pelazgokhoz

kötődött. Ez az egész műveltségi kör nem szemita. Az ugyancsak nem-szemita etruszkoknak a pelazgokhoz sok közül lehet, de ezt a dolgot is homály fedi, mint az egész etruszk műveltséget, amelyből a római úgy nőtt ki, hogy a barbár latinok elpusztították, de belőle *építkeztek*.

A Balkánon is nagyjából ez történt. Megjelent három barbár szemita törzs, a dór, az ion és az ajol. Óriási pusztítás után keveredtek az őslakossággal, végül kialakult az a műveltség és nyelv, amit ma ó-görögnek neveznek. Erre jött a római hódítás. Ezt a birodalmat előzőnlötték a szlávok és a germánok. Kialakult a bizánci birodalom – amely rengeteg nép kohója lett. Végül jött az egyházszakadás, majd Cyrill és Method szláv nyelve és betűje, s előttünk áll, harmadjára a mai Görögország – no, és melleleg Románia is.

Amint tudjuk, talán Nagy Péter orosz cár óta, de inkább régebben is, a nagyorosz álom: délen a meleg tengerhez jutni. Történelmük során az oroszok minden szomszédjukat megtámadták, elfoglalták, az országba orosz lakosságot vittek, s máig ezért nem vonják ki onnan katonáikat: védeniük kell az orosz kisebbséget. A mostani változás után is elmaradt a nagy orosz visszaáramlás. A meleg tengerekhez való törekvésük hátterében áll az afgán kalandjuk és a perzsa sah megbuktatása is. A mostani szerb erők fő támasza is az orosz, és a hittárs görög.

Ennek a nagyorosz célnak a szolgálatába igyekeztek állítani a bolgárok elszlávosítását is. Tito egy darabig áthúzta számításukat, mert nem engedett orosz csapatokat a közelébe, inkább az angolokkal barátkozott – máig tartó hatással.

A szovjetek a második világháború után, a görög kommunisták segítségével elűzték a görög királyt, aki családjával máig Angliában él. Megérezve a veszélyt, a nyugatiak a

puccsistákat levertek, de nem a királyt segítették vissza, hanem Görögországban demokratikus rendetlenséget teremtettek, ami máig tart. A puccsisták külföldre menekültek, egy részük ott él ma is, például Magyarországon. Görögországot hamarosan bevették a NATO-ban és az Övezetbe is, ahol az újabb tagok fölvételéhez egyhangúság kelletik. A görögök kijelentették, hogy a törökök fölvételét mindig meg fogják vétózni. Jósomszédokhoz illően utálják egymást.

A görög történet jobb megértése érdekében, szúrjuk itt közbe a szlávok rövid történetét – hátha nem ismered.

Mint minden nép eredetét, így a szlávokét is teljes homály fedi. „Historica Sclavorum” címmel, a 12. században adta ki Helmold von Bosau a sclav-ok tehát a rabszolgák – történetét. Az angol nyelv máig megőrizte a *slave* szóban ezt a kettős értelmet. Értetni fogod, hogy miért – a németek elhatározták a 19. század elején, hogy ezt a művet lefordítsák németre. A könyv előszavában Schmeidler, híres német történész írja, hogy a *sclav* szó itt a német fordításban *slav* formában jelenik meg, mert így jobban tetszik, noha a népeveket a fordításban is eredeti formában illik szerepeltetni. Ő csak tudja.

Szabad legyen megjegyeznem, hogy honfoglalásunk körüli időben készült írott forrásokban sohasem neveznek bennünket magyarnak, mégis minden magyarnyelvű fordításban magyart olvashatsz. Ők tudják miért. Első királyaink, a latin nyelvű szövegekben magukat így nevezik: „Rex Hungarorum”, azaz a Hunok királya. A régi kínai nyelvben a hung szó íj-at, a hung-ár íjast, Hungária íjas nép országát jelenti. Ujgur krónikák szerint a kínai kün szó hun-t jelent, az pedig nap-ot.

Nos, derék szlávjainkat a latin nyelvű történelemkönyvek és a korabeli források azért nevezik rabszolgának, mert: noha, az ő kialakulásuk történetét is homály fedi, az arány-

lag biztos, hogy kialakulásuk helye Eurázsia északabbi vidéke. A tőlük délre alakult, leginkább lovasbirodalmak hadai szívesen mentek az északi szomszédokra, akik abban az időben – praktikus okokból – leginkább fákra építkeztek, igen szaporák és alacsony műveltségűek voltak. Tömegével összefogdosták őket és eljuttatták a lovasoktól délre, tehát a Földközi-tenger környéki rabszolgatartó államok rabszolgapiacaira. A közvetítők és a vásárlók főleg zsidók és keverék népeik voltak, mint a görögök, a bizánciak, a rómaiak, az arabok. A lovasműveltség világa nem ismeri a rabszolgamunkára alapozott társadalmat.

Lassan elszlávosodtak a bolgárok, akik eredetileg a volgai bolgár-törökök egyik ága. Ugyanígy elszlávosodott az ismeretlen eredetű, a Balkánon őslakos illír-trák-dalmát népesség, amely köréből valaha a vlachok, a románok ősei elindultak. A bosnyák is talán török eredetű nép, utóbb moszlim hitűvé lett. A bolgár és a bosnyák igen jó katona, ami a szlávra nem jellemző. A szerbek a rómaiak szolgálaként kerültek az ősi Rascia területére, Servia (servus = szolga), majd Szerbia néven. A horvátok első, három szláv törzsét Heraklios császár (575-641) telepítette a Kárpátoktól északra lévő hazájukból Dalmáciába, hogy elvágják az avarok déli kereskedelmi útját. A mai Szlovénia neve még a 16. században Sclavonia volt.

Szabad megismételnem, hogy az itt felsorolt balkáni államok, népek, területek – a mai Görögország és Törökország kivételével – a török előrenyomulásáig, Magyarország Szent Koronájához tartoztak. A Szent Korona eszme értelmében oda tartoznak ma is. Erről eddig ők még másként nem döntöttek. Mi se.

A törökökről illik tudni, hogy ők tettek tönkre bennünket. A Tárih-i Üngürüszen az áll – és ez alátámasztja Perjési Géza történészünk kutatási eredményét, – hogy Nagy Szozimán, mielőtt ellenünk indult, Lajos királyunknak kétszer tett

ajánlatot békére és együttműködésre. Szolimán akkor nem is ellenünk, hanem Bécs és Párizs ellen készült. Nekünk pedig kitalálták a Nyugat Védőbástyája szerepet. Kár, hogy erről Nyugaton az se akar tudni, aki kitalálta.

Ha ma, valaki Törökország népét etnikai embertani szempontból éppoly alapossággal fölmélné, mint ahogyan mi föl vagyunk mérve, akkor, szerintem nem találna köztük 50 % törökös típust, mint nálunk. Ennek oka történelmükben keresendő.

Törökországot a szeldzsuk nevű török törzs alapította. Ázsia belsejéből jöttek, mint a többi török nép – csak már az iszlám hátszelével. Előbb szét kellett verjék az arabok birodalmát, amely jól berendezkedett a hajdan volt Római Birodalom területén és tegyük hozzá: igen magas szintű műveltséget alakított ki, természetesen az ősi recept szerint, az elődök lerombolása és felszívása útján. Bizony, nem túlzott az az arab sejk, aki az első világháború alatt, a pöffeszkedő angol tiszteknek mondta – egyikőjük leírásában olvashatjuk, – hogy London még ládaváros volt és csak a tűz pusztította ki belőle a patkányokat meg a pestist, amikor Cordoba utcáit éjjel kivilágították.

A Cordobai Califátust ugyan az Ibér-félsziget lakói döntötték meg, de csak akkor, amikor a Bagdadi Califátus a mongolok miatt már nem tudott segíteni.

A törökök 1453-ban elfoglalták Bizáncot, a Római Birodalom utolsó, torz maradékát és Istambul néven országuk fővárosává tették egy időre. A keresztény Nyugat szemforgatva sápítozott, de Bizánc védelmére a kisujját se mozdította. Szabad föltételeznünk, hogy nem nagyon bánták a szakadár keresztény főváros elestét. Előzőleg indultak már, úgynevezett kereszties seregek az iszlám ellen, állítólag, például a Szentföld fölszabadítására, de az egyik ilyen sereg megleégedett azzal, hogy Bizáncot kifosztotta. A mi,

igen derék Könyves Kálmán Királyunk egy ilyen, keresztes hadnak nevezett rablóbandának, csak erős katonai kíséretünkkel engedélyezte országunkon való átvonulását. Hja, akkor még magyarok voltunk! – turáni átok meg még sehol.

A törökök részint fölszívták hatalmas birodalmuk népeit, s eközben maguk is átalakultak, részint elüldözték őket. Így szóródtak szét a bizánciak – maguk is keverék népség – a mai Balkánon, jelesül a mai Görögországba, Bulgáriába és Romániába.

A törököket Európa hatalmai mindig igyekeztek kihasználni, leginkább a franciák, azon elv alapján, hogy az én ellenségem ellensége az én barátom. Viszont Európa a törököket mindig idegen betolakodónak tekintette, akárcsak minket. Az első világháború után pont úgy föl akarták osztani Törökországot is, mint minket, de ez csak részben sikerült. A törökök – ellentétben velünk – azt mondták: jöjjön ide, aki mer és próbálja elvenni, ami a miénk. Nem ment oda, mert az angolok és a franciák igen jól emlékeztek, hogy a háborúban a törökök milyen vitézül védték országukat, s hogy beleverték őket a tengerbe. De, azért se mentek oda, mert számottevő katonai erő az egész térségben nem volt. Ezt csak a Magyar Köztársaság akkori elnöke, a mi igen derék Károlyi Mihályunk nem tudta, aki antanti parancsra még arra is vállalkozott, hogy a térség egyetlen katonai erejét, Mackenzen német tábornok hadseregét lefegyverezze, a katonákat hazaküldje, és fegyvereiket átadja a románoknak, akik azután ezzel a fegyverrel elfoglalták Hazánkat. Csak csendesen kérdem: nem lehetett volna, ezzel a sereggel megerősített magyar haderővel elkerülnünk trianoni tragédiánkat? – de ez már nem történelem.

Csak hajszálon múltott, hogy a Művelt Nyugat, mégis csak elbánjon Törökországgal. Ezt a hajszálat jelentette Kemál pasa vezetésével tizenkét katonatiszt. Megmentették

a törökök országát és azóta Kemál neve Atatürk, azaz Török Atya. Sikeres forradalmuk óta (1923) az ország köztársaság. Az Atatürk-féle alkotmány a katonaság kezébe tette az ország védelmét. A katonák ezt a feladatot török alapos-sággal teljesítik – a Művelt Nyugat pedig dühöng, mert ter-vük ott nem sikeredik, amíg nálunk, láthatóan minden megy, mint a karikacsapás.

A török nem tesz mást, mint alkalmazza a lovasművelt-ség sokévezredes tapasztalatát és gyakorlatát. Az otthon, a haza, a föld, a szabadság védelme a katonák dolga. Erre mindenkor a legkiválóbb embereket és a leginkább megfe-lelő módszert választották. Ha kellett támadtak, ha kellett védekeztek, ha kellett menekültek, ha kellett egyszerre tet-ték mindhármát. Hihetetlen ügyességgel és gyorsasággal szerveztek félvilágnyi birodalmakat, vagy ugyanígy eltűntek. Így születtek a dravidák, a szumérok, a régi egyiptomiak, Észak-, Közép és Dél-Amerika kultúrái. Így tűntek el a het-titák, a szkíták, a pártusok, a krétaiak. Így jöttek a Kárpát-medencébe mindazok a népek, amelyekből mára mi let-tünk. Szegény tatárok, a 12. században félvilág urai voltak – mára könyörögnek a szlávoknak, hogy utolsó földjükre, a Krimbe engedjék őket haza. Sztálin telepítette ki onnan az utolsó tatár családot.

A görög-török-Európa viszony átgondolása során emlé-kezzünk még egy érdekes történelmi eseményre. Cipruson történt.

A közvélemény-manipulálás hatására, sokan úgy gon-dolják, hogy a törökök és a görögök tényleg gyűlölik egy-mást, s ennek oka főleg a tenger alatt van. Ott találtak sok olajat. Az Égei tengerben. Furcsa név, nem gondolod? Ilyen nevű szigetek partjait mossza: Kos, Kárpát, Szamos. A Sza-mos Szemest jelent, mint a Körös, így rövid ő-vel és az ősi napkultuszra emlékeztet. Papjai mellükön nagy korongot vi-

seltek, amire legalább a szem helyén két nyílást vágtak. Kárpát-medencei sírokból is előkerültek ilyen sírmellékletek. A szobroknak, emberarc-ábrázolásoknak hatalmas szemük van Euráziától Amerikáig.

Nos, Kréta és Ciprus sokáig az angoloké volt, a Földközi-tenger keleti medencéjében mindig fontos katonai jelentőséget tulajdonítottak ennek a két szigetnek. Krétát a második világháború után a görögök kapták. Cipruson köztársaság lett, ahol kb. százezres nagyságú török lakosság is volt. A Ciprusi Köztársaság élére Makarios érsek személyében, görög ember került.

Történt egyszer (1952. május 14), hogy derék Makarioszunk, aki kétség kívül derék görög és Isten-félő ember volt, elment New Yorkba, az ENSZ közgyűlésére, hogy ott országát képviselje – ami egyébként szokásos dolog. Eközben – és így tudta Veled és velem az egész világ – a görög titkosszolgálat Makarios ellen puccsot szervezett, Ciprust Görögországhoz próbálta kapcsolni és annak rendje és módja szerint, hozzáláttak a török lakosság lemészárlásához. A törökök – ugyancsak annak rendje és módja szerint – a nyugati mindenféle hivatalhoz fordultak, lévén mindketten NATO tagok. Ott, körülbelül az történt, ami szokott. Derék törökjeink nem sokat teketóriáztak, azonnal fölvonultak a görög határra és a NATO sápitezése ellenére elfoglalták Ciprust, majd a kétféle lakosság közé húztak egy vonalat, katonáikat visszavonták e vonal mögé és azóta is védik a fajtájukat. A vonalat Atilla vonalnak hívják – ők igen büszkéek hajdani Atilla királyukra.

A világsajtóból megtudhatod, hogy a törökök rossz gyerekek – nem fogadnak szót. Ja, még a kurdokat is üldözik. Tudod miért? – mert a kurdokat, a kusitákat egy igen ősi, kultúrnépet a tisztelt nyugati világ úgy elintézett, hogy mára egyetlen talpalatnyi földet se mondhatnak magukénak. Si-

ralmas viszonyok között tengetik életüket, felosztva Törökország, Irán, Irak, Szíria, Örményország és Azerbajdzsán között. Arról szó sem lehet, hogy visszanyerjék önálló államiságukat, mert a világon túl sok az olyan kormány, amelynek baja van a nemzetiségeivel. (Lásd: „albán ügy“.) A kurdok ráadásul olyan területen élnek, amelyen a világ egyik legfontosabb kőolaj vezetőke *kellene* húzódjon. Mit gondolsz, szabadságharcukban ki lesz a győztek? De a törökök azért igen rosszak. Ejnye, ejnye.

Miután Európa újabb időkben is egyre-másra hátat fordít a törököknek, nagyon ügyesen a Fekete-tenger melléki szomszédaikkal erősítik kapcsolataikat. Legjobban alakul az őskeresztény grúzokkal, pontosabban Georgia, tehát Györgyország népével. Azerbajdzsán (egy európai ország!) kőolaja (Baku) török-grúz együttműködéssel, az oroszok megkerülésével fog fekete-tengeri kikötőbe kerülni – az amerikaiak máris bejelentették, hogy megakadályozni igyekeznek majd. Ugyan miért?

A görögök – amint már említettem – tagjai az Övezetnek és megígérték, hogy megakadályozzák a törökök fölvételét. Érted ezt? A görögök, ugye jó fiúk.

A nemzetközi diplomáciai elismerést élvező ciprusi görög kormány most akar az oroszoktól S-300-as rakétákat vásárolni. Ankara védelmet ígér az ott élő törököknek – akiknek nincs nemzetközi elismertségük. Az Övezet elhatározta, hogy fölvételi tárgyalásokat kezd – Észak Ciprussal – a török résszel nem. Érted?

Itt jutottunk el a finnugor nyelvészet jelentőségéhez és a finnugoristák felelősségéhez. Akár értik ők ezt – akár nem. Reményük csak az lehet, hogy a magyar nép egyszer megbocsátja, amit ellene elkövettek.

Finnugor? Miért ne...

Jól tudod, finnugorok vagyunk. Ha erről kellene szavaznál, éppúgy megszavaznád, mint a NATO-t, meg a többieket.

Természetes dolog: ezt tanítják az iskolában és elbuknál már az elemiben, ha nem tudnád. Ahol ennek a tudatnak valami szerepe van, mindenütt ezt kell hangoztatni, különben semmire se jutsz, mint nyelvész, nem mehetsz előre, mint régész, nem publikálhatsz, mint történész, nem taníthatsz. Elbúsz a falusi vetélkedőn, ha mást mersz mondani, bele kell szőnöd az újságcikkedbe, a hazafias beszédedbe. Kétségtelen finnugor mivoltunk több mint száz éve része staatsrezonunknak: államfőnk meglátogatja a finnugor népeket, egymást érik hazánkban a finnugor kongresszusok, kiállítások, vetélkedők, akadémiai székfoglalók.

Így tanultam, így éltem én is, mígnem megakadtam egy apróságon: a finnugor népek összesen feleannyian vannak, mint mi magyarok. Akkor miért finnugor ez a nyelvcsalád és miért nem magyar? Máig nem tudom, de Neked elárulom: én az ilyesmit, valami snassz dolognak tartom.

Néhány nyugatra került, kiválóan képzett magyar nyelvész vallatóra fogta a dolgot: Bobula Ida, Csöke Sándor, Gosztonyi Sándor, Enderlin-Kardos Margarita –, hogy csak a jelentősebbeket említsem. Néhány, ugyancsak nyugatra került kitűnő történészünknek ők adták az alapanyagot, s bizony kiváló munkát végeztek: Baráth Tibor, Fehér Mátyás

Jenő, Götz László, Padányi Viktor – hogy csak a fontosabakat említsem. Ne foglalkozz komolyan magyar nyelvészettel, magyar történelemmel, ha legalább az ő munkáikat nem tanultad meg. Nem megvenni, a polcra tenni, esetleg beleolvasni – *megtanulni kell*. Nos, én főleg őket hallgatva és olvasva, az alábbiakra jutottam.

Álmos családjából származó első, nemzeti királyaink magukat Atilla király leszármazottjainak tartották. Nemzeti krónikáink és hagyományunk alapján, a múlt század elejéig a szkíták (szittyák) leszármazottai voltunk. Elődeink és rokonaik az avarok és a hunok, szóval a török típusú népek. Ez még nem nemzet, a nemzet későbbi képződmény, hanem az eleven, emberi emlékezet. Tehát, mi magyarok, ezeknek a népeknek a szülöttei vagyunk.

Fejlődött a nyelvtudomány, s megállapították, hogy mi finnugor nyelvet beszélünk, a szkíták *nyelve* iráni volt – tehát *nem lehetünk rokonok*. Gyanús a dolog, mert a szkíták *nyelvéről* vajmi keveset tudunk, s így a nyelvtudomány mai, szigorú rendje szerint, *nyelvcsaládi* illetékességük megállapítása fölöttébb nehéz. Felmerült a gyanú, hogy a szkíták azért *kell* iráni *nyelvűek* legyenek, mert kultúrájukra több, ma élő nép is igényt tart. Ugyanemiatt *nem szabad a mi rokonaink legyenek*. Az utóbbi időben a szkíták iráni *nyelvét* egyre többen kétségbevonják – no nem nálunk. A dolog veszt jelentőségéből – erre később visszatérek.

Hogyan lettünk finnugorok? – idézem egy népszerű könyv címét. Hát úgy, hogy a múlt században sokan kezdtek foglalkozni a nyelvekkel. Bizonyos nyelvszerkezeti- és szótő-hasonlóságok, vagy egybeesések – és más egyéb jellegzetességek – alapján nyelvcsaládokat állapítottak meg. Kítűnt, hogy az európai nyelvek, így összehasonlítva, rokonok. Két nagyobb nyelv, fenti jellemzői alapján kiszorult ebből a körből: a magyar és a finn. A magyarok már akkor

is kitűnő nyelvészek voltak és nyugati kollégáikkal mindenben lépést tudtak tartani, sőt maguk is egyetemes érvényű, jelentős fölfedezéseket tettek a nyelvtudomány területén.

Ekkor kezdték a nyugatiak a szkíta nyelv besorolását az iráni nyelvek közé, mert ily módon kultúrájukra is jogot formálhattak. Magukat indoeurópainak mondták, mert nyelvüket az akkor legrégebbi kultúrnyelvnek tartott szankszkrit nyelv rokonának hirdették. Ez persze csak akkor lenne lehetséges – az ő tanaik szerint –, ha valaha ők is Indiában éltek volna. Eszerint alakult, nyelvészkedő alapon, az őshazakutatás. Innen már csak egy újabb lépés kellett a rokonnyelvek egy közös ősnnyelvből való, genetikus (mintha embertani lenne!) leszármazási elméletéhez. Ami – hangsúlyozni kell – mind, mind elmélet.

Derék magyarjaink – s mindazok, akik ebből kimaradtak – igyekeztek követni a Művelt Nyugat fejlett tudását. Így derült ki, hogy a szláv is indoeurópai nyelv. A szláv tengerben élő kis népekről pedig – mint az osztyákok, a vogulok stb. – rendre kiderült, hogy egymás (finnugor) nyelvrokonai. Igaz is. A baj itt kezdődött. Ugyanis, ha az indoeurópai nyelvek genetikus leszármazási viszonyban állnak egymással, és volt egy indoeurópai őshaza, ahonnan az indoeurópaiak szétvándoroltak az egész világra és vitték magukkal az őshaza ősnnyelvét, amely a következő évezredek során mindegyik külön, önálló életet élt, akkor ez igaz a finnugorokra is.

Itt most engedjük el szépen indoeurópai ikertestvérünk kezecskéjét, *két okból. Először azért*, mert mára az "indoeurópai", mint terminus technikus ugyan fennmaradt, s fennmaradt az összehasonlító nyelvtudomány is minden eredményével, amit tisztelnünk kell. Ami viszont nem maradt fenn, az az *indoeurópai közös őshaza és ősnnyelv feltételezése*. Több okból van, aki még hisz benne, de ez a *hit* a tudományban mára elveszítette jelentőségét. Amint a tudo-

mány semmi biztosat nem tud nekünk nyújtani az ember, a sokféle ember kialakulásáról éppúgy adósunk a tudomány a nyelv keletkezése és a sokféle nyelv kialakulása történetével. A tudomány akkor tisztességes, ha megmondja, hogy mi az, amit tud, és mi az, amit *föltételez*. Ma a kutatók többsége afelé hajlik, hogy területi nyelvközösségek jöttek létre: az egymás közelében élt népek által beszélt nyelvek kölcsönösen hatottak egymásra. Ez lenne a magyarázata annak, hogy sok nyelvben sokminden hasonlít a másakra, és sok nyelvben felfedezhetünk sokmindent, ami közös, vagy nagyon hasonlatos. Ebből a szempontból, bizony érdektelen, hogy a szkíták valóban olyan nyelvet beszéltek-e, amit ma a kutatók iráni típusúnak mondanak.

A másik ok, hogy a finnugor nyelvészek által *föltételezett* közös finnugor ősn nyelv és őshaza máig föltételezés maradt – amit ők be nem vallanak. Van számos elméletük, amit fölösleges lenne cáfolnunk. Elég a szakirodalmat olvasni, mert az egyik őshaza képviselői, finnugor kongresszusokon, igen derék finnugor elvekkel és logikával bizonyítják a többi lehetetlenségét – és fordítva. A biztonság okáért szögezzük le: egy – bármilyen, bármikor és bárhol lévő – finnugor őshazának egyetlen régészeti bizonyítéka sincs; a föltételezett finnugor ősn nyelven egyetlen mondatot se talált eddig senki. Mindkettő csak a finnugoristák vágyálmaiban él, de erről soha nem beszélnek. A hiányt féligazságok félremagyarázásával igyekeznek pótolni. Ezt nevezzük csúsztatásnak.

Fölmerül a kérdés: ha a dolog tényleg így igaz, miként lehetséges mindaz, amit leírtam, honnan veszi erejét, befolyását, szinte egész életünkben a finnugorizmus? Miként lehet, hogy a világ mégis tele van finnugor tanszékekkel stb.?

Az élet kérdéseire ritkán adódik egyszerű válasz. Most emeljünk ki két dolgot. Az *egyik ok*, hogy a nyelvészet tudo-

mány, így a finnugor nyelvészet is. Rosszul teszi, ha valaki nem tiszteli a tudomány *valóságos* eredményeit. *A másí ok, a finnugorizmus államvallás jellegéből adódik.* Nézzük ezt részletesebben.

Tetszik-nem tetszik, a finnugoristák le kell nyeljék a döglött békát. Közismert tény, hogy az 1848/49-es forradalmi időszakban nekünk volt Európában a legjobban fölkészült nemzeti értelmiségünk, a legsikeresebb forradalmunk és szabadságharcunk. Leverésünk után, az osztrák császár és az orosz cár Európa rabtartója, államuk a népek börtöne volt. Így élt ez akkor az európai közvélemény tudatában és ez akkor fontos volt. Mi voltunk az erkölcsi győztesek. Akár akarják a finnugoristák, akár nem, de igaz, hogy ez az egész finnugor dolog abban az időben született, izmosodott és csupa idegen, főleg német származású szülőapja volt. Az is tény, hogy ezek az emberek Bécs hathatós támogatásával ügködtek, nyelvész képzettségük többnyire, vagy egyáltalán nem, vagy csak igen gyatra volt. Arany János, aki a dologban szakmájánál, tudásánál és állásánál fogva is illetékes, dühösen elutasította tákolmányait. Ám a rabtartók – különös tekintettel szorongatott helyzetükre – nyilván szívesen fogadták és segítettek terjeszteni az új hírt, hogy mi nem a dicső szittyák utódai vagyunk, hanem rokonaink az Ázsia latyakos vidékein, máig halászó, vadászó, gyűjtögető kis törzsecskék, s onnan törtünk a művelt Európára ezer évek előtte. A két világháború között kevés időnk maradt az efféle dolgokra, utána pedig szintén kapóra jött a hasznos mese, a nagy Szovjetúnióban élő rokonokról, akikkel – tudja Isten? – talán egyesülni is kívánunk.

Elvárod-e azoktól, akik jólétüket ennek a mesének köszönhetik, hogy majd ellene fordulnak? Hát, *ezek a valódi okok.* Mint mindig, úgy ebben az esetben is, van azonban a dolognak egy mélyebben húzódó vonulata is. Lehet, hogy tudod, de azért elmondom.

Hajlító nyelv a hatti, a héber stb., ezért a hajlító (flektáló), nyelvekkel foglalkozó indoeurópai nyelvészet többezer éves nyelvelmékekkel dolgozhat, így következtetései helytállóak *lehettek volna*. Ezzel összehasonlítva, *finnugor nyelvelmék nincs. Magyar nyelvelmék van* a 9-10. századtól és finn a 16. századtól. A többi kis finnugor népecskének csak a 18-19. századból van nyelvelméke, az is erősen eloroszosodott állapotban. Az történt, ami a többi gyarmaton, ahol az őslakosság egy-két generáció után már csak a gyarmatosítók angol, francia, spanyol stb. nyelvét tudta, a magáét fokozatosan elveszítette. Így hát *nincs bizonyíték* arra, hogy a finnugor nyelvek fejlődésében ugyanazok a törvényszerűségek valóban érvényesültek, mint amelyeket az indoeurópai nyelvészet a maga területén láttatni szeretett volna. És akkor még az a kérdés is megválaszolatlanul marad, hogy ugyan *mi kényszerítette a világ összes nyelvét arra, hogy pontosan egyforma szabályok szerint fejlődjön?* Ez az, amire sokan rájöttek, hogy ez bizony nem lehet. És ez az, amit a finnugor nyelvészek is kénytelenek elismerni, ami viszont *ellehetetleníti a közös ősnyelv és közös őshaza elméletét* – de ezt a finnugoristák nem hajlandók elismerni. Az *indoeurópaiak* viszont szép csendben *megtették*.

Amióta a finnugorista bűvészek tudják, hogy figyelik a kezüket, azóta például az idegen nyelvű közleményeikben (amiket persze Te nem olvasol, de a nyugati szakember igen!), a *finnugor nyelvrokonságról* írnak. Ez így lehet helyes is, viszont a hazai irodalomban a „nyelv” szó szinte mindig kimarad a tankönyvekből is. Tudatosan *összezavarják a nyelvrokonság és a néprokonság fogalmát*. Ha választanod kellene, Te kit érzel rokonodnak: azt, aki a tiedével rokon nyelvet beszél, vagy azt, aki maga is a Te ősödtől származik? Ha történetesen oroszul (is) beszélnél, akkor kit tekintetnél ősödnék: valami Vlagyimirt, vagy Józsi bácsit, a nagyapádat? Mert, a finnugoristák szerint a Székelyudvar-

helyen élő testvéred gyermeke, ha csak románul beszél, akkor nem lehet rokonod, de a román pápa, aki beszél magyarul, ő bizony rokonod. Ez a tudomány.

Tisztelt Finnugorista Testvérem, hosszú a sor, de ezek azok a *főbb csúsztatások, félígazságok*, amelyekkel – egyes, magukat politikusnak képzelő társaiddal egy gyékényen áruva – sikerrel *megtörték ennek a nemzetnek a gerincét*. Tetszik-nem tetszik, a következmények igen komolyak. *Összszavarodik a nemzeti történelemírás és vele a nemzet történelmi tudata. A nemzet fönntmaradásának elsődleges feltétele a szilárd nemzettudat, aminek a tisztességes történelemírás az alapja.* Elgyengülnek nemzeti legendáink, kilúgozódik nemzetünk tudata. Gyökértelen, saját múltjában kételkedő emberhalmazzal megyünk Európába, fölládozva belső tartásunkat, egy soh'sem volt finnugor ősnyelv és őshaza gyanús oltárkövének. *Ez a ti globalizációtok.* Vigyázz Barátom! – az új Európában már benntlévő népek olyan fejlett (néhol, mondhatni „túlfejlett“) nemzettudattal rendelkeznek, amilyen Magyarországon soha nem volt. Közöttük mi lesz velünk?

Nem tudom, hogy lehetett volna-e a nyelvtudomány *valóságos eredményeit* beépíteni történelmi nemzettudatunk szilárd épületébe, ezzel is nemzettudatunkat korszerűsíteni és nem téveszmékkal, gyakorlatilag sírásóink közé állni. Ha igaz az, hogy egyáltalán vannak nyelvcsaládok – ami feletébb kétséges és csak feltételezés –, akkor sem biztos, hogy akárcsak nyelvrokonaink körét le kellett szorítani néhány, kis haladó népcsoportocskára, hiszen ez így biztosan nem igaz, nemzeti történelmi hagyományainkat pedig mindenestől elvetni.

Így viszont sikerült a magyart, gyakorlatilag, a rokontalan népek világába száműzni. Nekünk más népekhez *nem lehet közünk.* A bolgárok nyugodtan taníthatják, hogy a bol-

gár cárok Atilától származnak, hogy ők a törökös népekhez tartoznak, csak a Balkán szláv világában elszlávosodtak, nyelvet cseréltek. A finn kutatók egy része nyugodtan állíthatja, hogy a finnek soha nem jártak semmilyen finnugor őshazában, ők mindig ott voltak, ahol most is vannak. Ezt mondja önmagáról, nagyjából szinte minden európai nép is. Csak mi, magyarok járjuk le a lábunkat, őshazát keresve magunknak, miközben egy sor más nép megleti a magáét a Kárpát-medencében.

Nevetséges játék lenne, hogy „ki volt itt előbb”? – ha ebből nem születnének előjogok, területi követelések, ezer éve fönnálló politikai és etnikai határok megváltoztatása stb. A nyelvészkedőnek látszó tetteknek ezek a *valóságos következményei*. A sort kérlek, folytasd magad.

Az a tény, hogy a nemzeti emigráció szakemberei, a szakmai zsákutcából és a történelmi tragédiáink sorából a kiutat keresve, *visszatértek a hagyományos magyar történelemszemlélethez*, a finnugoristák dühödt támadását váltja ki, különösen, mióta ezek a nézetek az egyetemes magyarság körében terjedhetnek, *noha ez az egyedül helyes, sőt egyedül tudományos út, ami egyúttal minden magyar érdeke is*. A tudomány – tudomány kellene maradjon. Nevetséges a finnugoristák azon állítása, hogy szakmai ellenfeleik, a silány jelenben fényes múltat keresnek. *Az igazság keresése a tudomány legfontosabb feladata, nemzetünk fennmaradásán fáradozni, a Haza minden gyermekének kötelessége*. Ez a történelemszemlélet egyáltalán nem új, amint az ún. kettős (helyesen két) honfoglalás se, hiszen – amint említettem – *ez a magyar történelmi hagyomány*. Hagyományos történelemszemléletünket alátámasztja a népművészet, a régészet, az embertan és általában a történelemtudomány; *a finnugor nyelvészet közös finnugor ősnyelv- és őshaza-elméletét viszont nem támasztja alá semmi*, csak az államilag (sajnos még mindig) támogatott finnugorista erő-

ködés.

A szokásos féligazság és csúsztatás világába utalandó a finnugoristák azon állítása is, hogy népünk eredetét – a finnugoristák által legközelebbi (nyelv)rokonunknak hirdett – ugorokhoz kötni, semmivel se szerényebb ősoket eredményez, mint a többi keresgélés. Az embertan ugyanis egyértelműen bizonyítja, hogy *az ugorokhoz semmi közünk*.

A vércsoport, de főleg az etnikai-embertani kutatásban mi magyarok, a világon az első között vagyunk. Minden kétséget kizáró tény, hogy *az ugorok a mongolos típusokhoz tartoznak, mink a törököshöz*. Tegyük hozzá, hogy mai népanyagunkban a finnugorok aránya nincs 5 % (kelet-balti típus), az is a közöttünk élő szlávok hatása lehet. Az embertan az egyetlen tudományág, amely *minden kétséget kizáróan* sokezeréves állandóság kimutatására alkalmas. Ez a mi esetünkben megtörtént: *embertanilag törökös nép vagyunk és nem finnugor*.

Ilyenkor mondják a finnugoristák, hogy a török-finnugor háború régen eldőlt, a törökös nyelveket nálunk egyetemen tanítják. Igaz. Kérlek, beszélj a budapesti egyetem török szakos diákjaival, s megtudhatod, hogyan megy ez. Minden esetre nem úgy, mint a finnugorista képzés. Kérlek, próbáld megállapítani, hogy a török nyelvek tanulóinak hány országban van lehetőségük kutatni, tanulni. Bécsben állandó kutatócsoportunk működik. Helyes. A Török Állami Levéltárban úgy 70-80 millió kéziratot őriznek, köztük számtalan olyan iratot, amely fontos magyar történelmi adatot tartalmaz. Mit gondolsz, Magyarországról mióta és hány ember kutatja? Nem ígérek tajtékipipát a helyes megfejtőnek. Azt pedig megmondom: azokat a nyelveket, amelyek népünk délies kapcsolatainak kutatásához kellenének, Magyarországon tanulni sem lehet. A sémi nyelveket lehet tanulni az akkádig és az ó-héberig. De – alig merem leírni! – Isten

őrizz ó-egyiptomit, pláne szumért kutatni.

És itt következik, annak a bizonyos „mélyebben húzódó vonulatnak” a másik oldala. Európa szellemi arculatát az elmúlt kétezer évben a kereszténység határozta meg. A kereszténység szent könyve a Biblia, amelynek ó-szövetségi része szerint Isten választott népe a zsidó. A tudományban, s így a nyelvészetben, ez a tény máig valamiféle szemérmességgel az assziológia mögé van bújtatva. A világ nagy múzeumaiban hiába keresel pl. szumért – az assziológia alatt találsz.

Az első írásos említést a zsidókról a nem szemita szumérok agyagtábláin találjuk. A szumérek a Tigris és az Eufrátesz (Indigna és Barana) folyamközében, magas kultúrát hoztak létre. A régi egyiptomiakkal, *ők az európai kultúra igazi megalapítói.* Nekik tulajdonítja a tudomány egyebek közt a kerék első alkalmazását, az állat háziasítását, az öntözéses földművelést, az első fejlett írást. A kereket Közép-Amerikába az európaiak vitték. A kínai írás alapja is a szumér írás. Szumér iskolákban már tanították, hogy a Föld gömbölyű. A Folyamközben (Mezopotámia) a szumérek önálló városállamok sorát hozták létre, amelynek egyike-másika ideig-óráig, valamely laza szövetségben is állott egymással. Ilyen nevű városaik is voltak, mint Kis, Hit, Úr, Arad, Árpád, stb. Minden városállamnak saját öntözött területe volt, amely területeket széles, műveletlen, vad pusztaság választott el egymástól.

Ezek a városok közötti pusztákon jelent meg a szemiták népe, kecskéiket terelgetve. Ők lettek az első vendégmunkások, a fényűző, elkényesedett szumér városállamokban. Idő teltével, itt-ott a szemiták puccsal a hatalmat magukhoz ragadták. A két nép keveredett, s innen indultak útjukra a szumér-szemita keverék népek. Így született az első nagyobb szumér-szemita keverék nép és keveréknyelv az

akkád is. A szumérek egyszer-kétszer még helyreállították hatalmukat, de végül nagy tömegekben elmenekültek, s mint ilyenek fölszívódtak a többi népben, átadva nekik műveltségüket, génjeiket.

Eltelktintve néhány kisebb nem szemita csoporttól, teljesen szemita mű az Asszír Birodalom, amely nevét – állítólag – az „ass” = ló-tól kapta. Kitűnő lovasok, félelmetes harcosok, nagyszerű városépítők voltak. Fölhasználva Mezopotámia kultúráját, az Asszír Birodalom a maga korában (hatalmának csúcsa a Kr. e. 8. századtól a Kr. e. 9. századig) a legmagasabb akkori, emberi műveltséget jelentette. Fővárosuk, Ninive könyvtárában több mint 20 ezer agyaglapból álló könyvtárat találtak a XIX. század közepén végzet ásátás során.

Az asszírok voltak az emberi történelem legkegyetlenebb hódítói. Ők találták föl a koncentrációs tábort, egész népek rabságba hurcolását, kiirtását, a legyőzött ellenséges katonák tömeges lemészárlását, elevenen való megnyúzását. Rémuralknak az elnyomott népek hívására betörő szkíták és médek vetettek véget, akik a Kr. e. 612-ben lerombolták Ninivét. Azóta nincsenek asszírok, csak asszirológia és az európai műveltség – amint említettem – rómaiakon és görögökön át, visszafelé haladva, makacsul és mindmáig, tőlük veszi eredetét. A szemita és a keverék népek, illetőleg az ilyen nyelvet beszélő népek esetében ezen semmi csodáltnivaló nincs is. Nem árt megjegyezni: a régi egyiptomi, vagy a szumér műveltségnek úgy négyezer éves múltja van; az asszírok történelme háromszáz év. Abban az időben, nemigen tartották számon se a nyelvrokonságot, se az etnikai rokonságot, s így az asszírok, a magát ősi hitében tisztán szemitának megőrző zsidókat is fogságba hurcolták, akik végül maguk is menekülni kényszerültek. Szétszóródott a nép az egész világon, s csak a második világháború után kapott egy kis területet, ahol újralapították

Izraelt – Allah hitén lévő szemita testvéreik, az arabok, nem nagy öröme.

Az Allah-hitű szemiták elnyelték a régi Egyiptom népét is, csak a koptok őrzik régi egyiptomi múltjukat és a korakereszténység egy változatát. Elnyelték az arabok a mezopotámiai menekültjeit a Földközi-tenger keleti és déli partvidékén is: a föníciaiakat, a trójaiakat (ezek egy része a mai Itáliába menekült az Aeneas szerint), a karthágóiakat stb., s talán ez utóbbiak utódai a szintén moszlim-hitű berberék, akik az arabok elkeseredett ellenségei. Kiderült a múlt század végén és ennek a századnak a közepére tudománnyá vált, hogy a zsidók, szinten mindent Mezopotámia őslakóitól – akiket valami tudományos megegyezéssel szumérnak kereszteltek – átvettek, ha tetszik átmentettek. Az assziológusok – a dolog természeténél fogva – elsősorban szemita származású emberek – ezen nézetek terjesztőivel szemben heves ellenállást tanúsítottak, ami érthető: Európában minden, ami művészet és tudomány, kétezer éven át, nem kis mértékben a kereszténység hatására, zsidó eredetre van visszavezetve. Ezt a helyzetet veszélyeztették a szumérok, illetve akik ezzel foglalkoznak. Az assziológusok kezdetben azt állították, hogy a szumér csak szertartási nyelv volt, mint a latin a középkorban, szumér nép, szumér műveltség soha nem létezett. A háború ma is tart, aminek csak vesztesei vannak. Nem véletlen, hogy a szumér kultúrának talán egytizede van régészetileg föltárva és a szumér írásos agyagtáblák ezrei elmálnak napjainkban nyirkos múzeumi pincékben. Jegyezzük meg, hogy *a szumér és az ó-egyiptomi nyelv is erősen ragozó* – mint az ún. finnugor – újabban urál-altáji – nyelvek. *A sémi-indoeurópai nyelvek hajlító* (flektáló) tehát *alapvető rendszerbeli eltérés van a két fő nyelvcsoporthoz között.*

Mivel, az eddig ismert legkorábbi és legmagasabb műveltségről van szó (szumér, egyiptomi, szankszrit), termé-

szetes, hogy minden nép igyekszik ebből valamit magáénak vallani. Joggal, mert nyilván hatással voltak mindazokra a népekre és területekre, amelyek a mai népek kialakulására számításba vehetők. Tegyük hozzá, hogy a szkítáknak, a hunoknak és az avaroknak komoly kapcsolataik voltak ezekkel a vidékekkel és műveltségekkel, következésképpen egy mai nép vér-, esetleg nyelvrokonsága velük... nos, ugye észrevetted a kutyust, ami itt elásva leledzik?

Érted, ugye azt is, hogy aki azt mondja, hogy mi ma szumérul beszélünk – az zöldséget beszél és erőteljesen segíti azokat, akik ilyenkor szeretnek mosolyogni. Viszont: *pont ilyen zöldség az is*, hogyha mi ma, egy *erősen ragozó nyelvet beszélünk*, akkor se nyelvünknek, se műveltségünknek *nem lehet* semmi köze azokhoz a népekhez és műveltségekhez, amelyek szintén erős ragozó nyelvhez kapcsolhatók. Népanyagunk zömében törökös, de a Kárpát-medencében élt török típusú népekhez – avarokhoz, hunokhoz, szkítákhoz *nem lehet* semmi közünk. Ezért mindenkit üldözni kell, de legalább ki kell nevetni, ha javasolja, a lehetséges kapcsolataink vizsgálatát az említett népekhez és műveltségi körökhöz – noha alig van nép ezen a Földön, amely ezt nem teszi. Innen van a tárggyal kapcsolatos „idegenkedés” elsősorban nyelvész, de még egyházi körökben is.

Még szerencse, hogy a magyar mitológia mindmáig legjelentősebb szakértője, Ipolyi Arnold, zsidó származású katolikus püspök volt, így nem fenyeget a veszély, hogy antiszemitának, vagy keresztényellenesnek mondják. A múlt század végén írt, kétkötetes nagy művét, nemrégiben újra kiadták, egy akadémikusunk ihletett jegyzeteivel, aki a nemzetközi sámánszövetség elnöke. Az a tudományt egy cseppet sem zavarja, hogy Ipolyi művében a sámán még mint szó sem fordul elő, mivel *mitológiánkhoz semmi köze*. A finnugor világ, persze, tele van sámánnal.

A két világháború között törvény tiltotta a magyar ősválás hirdetését. Szerencsére a szumér-magyar nyelvtan és az ősmagyar-szumér mitológia összehasonlítója Varga Zsigmond a teológia professzora, és a Kárpát-medencei ősi népek hitvilágának a szumér hitvilággal való összehasonlítója Zakar András, Mindszenti hercegprímás titkára volt, aki ismertette Jeruzsálem szkíták által való alapításának bizonyítékait is.

Olcso lenne, az egész mögött zsidó praktikát keresni, viszont aki ma a magyarok körében „szumérkodik“, az mindig a feje fölött tudhatja az antiszemitizmus vádját, gyanúját. Ezt a technikát egyesek nagy ügyességgel alkalmazzák. Az eredményt magad is ismered. Egy távoli példa.

Barzanskas, Litvánia elnöke 1995-ben megígérte, hogy az emberiség ellen, a második világháború alatt elkövetett bűnökért (értsd: zsidóüldözés) felelős személyeket bíróság elé állítják. Pednica főállamügyész napjainkban bejelentette, hogy az ügyet napirendre tűzik és természetesen azt is vizsgálják, hogy a KGB ügynökeit e tárgyban mi terheli? Egyesek siettek bejelenteni, hogy noha vezetőállású KGB tisztviselők között voltak zsidó származású emberek, ezek azonban nem mint zsidók, hanem mint szovjet tisztviselők szerepeltek.

Aki a dolgot alaposan végiggondolja – a hozzám intézett, ilyen tárgyú kérdések nagy száma miatt, bizony, sok ilyen magyar van – jogosan teszi föl a kérdést, hogy ugyan utat tévesztettünk-e, a szemita-kereszténység föl vételével, s nem lenne-e akár ma is jobb, visszatérni ősvallásunkhoz?

Jóval bonyolultabb ez a kérdés annál, hogysem néhány szóval válaszolni tudjak, de az biztos, hogy a felvetés jogos. Részletes okfejtésemet megtalálhatod *Ex Oriente Lux* című könyvemben. Az elmúlt több mint ezer évet nemzetünk tör-

ténelméből kitörölni lehetetlen. Keresztény hitünk becsületes és máig igen erős. Jézus nevében védjük több mint ezer éve Hazánkat, a Boldogasszony Országát. Ezen a tényen a keresztény egyházak kellene elgondolkozzanak, mert létüket köszönhetik a magyaroknak. Hogy csak egy példát említsek: szent Istvánunk korábban nem a kereszténység mentett meg bennünket, hanem a mi fegyvereink és pénzünk nagyban hozzájárult az *Egyház megmentéséhez*.

Ósvallásunkhoz visszatérni azért is lehetetlen, mert nem ismerjük. Új vallást alapítani viszont igen egyszerű: „Feszítsed magad keresztre és harmadnap támadj fel” – mondta G. B. Shaw.

Mindenesetre van egy ellenkérdésem: vajon Te és az állam életében az-e a fontos, hogy melyik egyház papjának fizetsz egyházadót (ha egyáltalán fizetsz), vagy az a döntő, hogy milyen erkölcsi rendben élsz? A római papok bizony nem értették a mi I. István királyunk apját, amikor nevetett rajtuk, mert ugye megkeresztelkedett – ezt a római papok akarták – de népét ősei rendjében vezette. Jézus urunk nem tiltotta, hogy becsületes légy. A római papok csodálták a mongolok belső világának nagyszerű erkölcsiségét – a XIII. században. Ázsiában a kereszténységnek máig nincs gyökere.

Lehetséges, hogy ezt az egész finnugor dolgot nem kellene tragikusan fölfogni. Sőt, engedjük meg egy pillanatra, hogy a finnugoristáknak mindenben igazuk van. Viszont sajnos G. B. Shaw fenti mondása rájuk is érvényes. Tény, hogy sikerült valamit lerombolniuk, de nem tudtak a helyébe teljes értékűt nyújtani. *Tették pedig mindezt a globalizáció korában.*

A globalizáció kifejezést, erre a folyamatra, csak mostanában kezdik alkalmazni és először mint a „piacok global-

izálása“ volt csak jelen a köztudatban. A dolog a keresztény nemzeti királyságok szétverésével vette kezdetét a piac, a technika stb. érdekében, de ma már valami világállam felé haladunk, ismeretlen vizeken és ismeretlen vezetés alatt. Eközben az egyes ember át kell alakuljon munkaerővé és fogyasztóvá, a nemzeti közösségek óriási alaktalan és gyökértelen konglomerátummá. Az egész háttérében veszett pénzharácsolás fedezhető föl. Nem értem: mit akarnak azaz a rengeteg pénzzel? Egy normális ember, hosszú távon, naponta legfeljebb két szelet húst képes megenni. Viszont olvasom, hogy Amerikában, időnként más csillagra való utazásra jegyeket árulnak, amik percek alatt elfognak. Európában pedig számos család minden napra repülőjegyet foglal magának egy tengerentúli célállomásra, amit annak rendje és módja szerint naponta lemond, a határidő lejártával. Ugyan ki tudja, hogy mi mindent kell pénzelnünk. Te és én.

No de, mi köze mindennek kettőnk európai útjához?

Utunk Európába

Apokolba vezető út csupa jó szándékú tettel van kikövezve. Jártál már ott? Én nem tudom, igaz-e a mondas? – de jól hangzik.

Embereket, mozgalmakat *tetteik és nem szándékaik* alapján ítéljük meg... *a tetteket következményeik alapján*. Valami ilyesmi a történelemírás.

Mivel a jövőbe nem látunk, nézzük a tényeket és kémleljük múltunkat, amelyben jövőnk van megírva.

Napjaink egyik nagy magyarországi lapjából szó szerint idézem az alábbi írást. A cím: „Erős eurót várnak a bankárok.” Nosza, lássuk: „Defacto már létezik az eurozóna, ezt bizonyítja, hogy az ázsiai válság eddig nem volt hatással egyik fontosabb EU-tagország valutaárfolyamára sem – alapították meg szakértők a Credit Lyonnais Bank Magyarország RT. budapesti konferenciáján, amelyen az Európai Unió majdani közös valutája volt a téma. A pénzügyi vezető elemzői kétséget nem hagytak afelől, hogy 1999. január 1-jétől megkezdődik az Európai Monetáris Unió (EMU) létrehozása, amely a földkerekség második legnagyobb gazdaságát öleli majd fel, s ha valóban erős, stabil pénz lesz az euro, a dollár után a második legerősebb tartalékvaluta válhat belőle. Az EMU megszületésénél a várakozások szerint a közösség tizenegy tagországa lesz jelen a jövő év kezdetén, egyenlőre még Dánia, Nagy-Britannia és Svédország nem csatlakozik, s egyáltalán nem felel meg a szigorú feltételeknek Görögország. Szapáry György, a Magyar Nemzeti Bank alelnöke is erős euróra számít, ám óvott attól, hogy túl gyorsan rögzítsék a forint árfolyamát a magyar valutakosárban a német márka helyét elfoglaló európai közös pénzhez. Az euro bevezetésének előnyeiről, illetve az ezzel kapcsolatos magyar feladatokról szólva emlékeztetett arra, hogy noha a maastrichti kritériumok teljesítése nem feltétele az EU-csatlakozásnak, Magyarország számára nem haszontalan szem előtt tartani azok teljesítését, vagy legalábbis közelítését. Annál inkább, mert a jogi belépőt jelentő *acquis communautaire* is meg fog változni az EMU-val, s a csatlakozás után Brüsszelben elvárják Magyarországtól, az addigra közösen kidolgozott konvergenciaprogram mielőbbi teljesítését.”

Ahhoz, ugye semmi kétség nem fér, hogy nem haszon-

talán. Annak is igen örülsz, hogy Bruxelles-ben elvárják tőlünk. Legalábbis közelítenünk kell az amúgy is megváltoztatható aquis communautaire elvárásait, noha a közösen kidolgozott konvergenciaprogram majd mindent megold. Ugye, világos, hogy kezünket, lábunkat, de ha kell nyakunkat is ki kell törjék, vagy törjük (a kívánt rész aláhúzendó), csakhogy ez minden így legyen Ámen.

Az Európai Unió 15 tagállama közül mára 11-ben szocialista, vagy szociáldemokrata kormányfő van. Az 1998. októberi EU találkozón, az osztrák Pörschach-ban az olasz miniszterelnök, a hajdani próbált kommunista D'Alema, megfogalmazta a *közösség politikai irányváltoztatását*: búcsú a pénzpolitikai fundamentalizmustól.

Hogy ezt mit jelent, azt a találkozó lefolyása világossá tette: lassú, de biztos fellazítása az euro szilárdságát biztosító rendszernek; az államháztartási hiány 3 %-os felső határára vonatkozó előírás gyengítése; az egyes országok költségvetési hiányuk felső határára való tekintet nélkül növelhetik állami beruházásaikat; a munkanélküliség csökkenése érdekében szinte határtalanul szabad a pénzügyi forrásokat kimeríteni; ellentmondás nélkül maradt az európai központi bank milliárdos nagyságrendű tartalékának munkaerő-politikai felhasználására vonatkozó olasz indítvány.

Pörschach-ban még egy hivatalos személy se merte kétségessé tenni az Európabank függetlenségét. Viszont feltűnően sokan hangsúlyozták a Bank és a kormányok közötti „párbeszéd” fontosságát.

Pörschach nyilvánvalóvá tette Európában a fordulatot, ami az állami parancsolgatás és beavatkozás felé mutat.

A mostani orosz Duma érvénytelenítette korábbi határozatát, amely szerint a Szovjetunió megszűnt.

A kommunizmus kísértete mára nemcsak bejárja, de megüli Európát.

A világ egyesült proletárjai nemcsak Moszkvában, Pekingben és Havannában, de Bruxelles-ben is tanyáznak. A közvetlen választás útján létrejövő Európa parlament és a kormányok által küldött bruxellesi komisszárak közötti civakodás állandó. A parlament 1998. december 17-én 270 ellenszavazattal, tehát a képviselők 43 %-a, elutasította a bruxellesiek 1996-os elszámolását. A beszámoló kiemeli, hogy a szocialisták az elfogadás *mellett* szavaztak. A parlament a bruxellesieket nyíltan vádolja nagy összegekkel való pontatlan elszámolással, hanyagsággal, közpénzek kézen-közön való csúsztatásával, stb. A Német Szövetségi Köztársaságban szövetséges államok kormányfői – pártállásukra való tekintet nélkül – közös harcot hirdetnek a bruxellesi hivatalok erőszakos központosító törekvései ellen.

Európa Kedves, merre haladsz? – mert mi Hozzád igyekszünk! Ugye alig várod, hogy kebledre ölelj bennünket, sok-sok szeretettel!

Nyugati iskolák történelemkönyveiben a magyarokról semmit, vagy nagyon keveset találunk: tőlünk minél nyugatabbra megyünk, annál kevesebben. Egy Oxfordban egyetememet végzett ausztrál ember, a neki küldött angol nyelven írt magyar történelemkönyvünket azzal köszönte meg, hogy nagyon örül a könyvnek, mert Európa történelmét, Angliától kelet felé, Svájcig tanulta.

Köszönetünk abban sem lehet, ami történelem-könyvekben, vagy akár lexikonjaikban áll – legyen a lexikon bármilyen nagyhírű. Nagyjából ennyi: a magyar az embervért ivó hun hordák maradványa. Finnugor nyelve a világ legkever-

tebb nyelve. Ezer éve törtünk Európára Ázsiai tanyáinkról. Raboltunk, pusztítottunk, fölveltük a kereszténységet, de nagy nomád sovinizmusunkkal továbbra is brutálisan elnyomtuk a derék keresztény és földművelő szlávokat és románokat, akiket erőszakkal elmagyarítottunk. Máig több német várost megszállva tartunk, mint például Győrt, Sopron, Szentgotthárdot, mert Deutsch-Westungarn-t (német Nyugat-Magyarországot), azaz 37'000 km² területet máig nem adtuk vissza a németeknek. Szép kiállítású ilyen könyvet vásárolhatsz Eisenstadtban (Kismarton), Burgenland (Őrség) fővárosában, az Esterházy palota előcsarnokában (Esterházy német-római birodalmi herceg volt - igaz!), *magyar államférfiak látogatása alkalmával is.*

A hamis, idegen propaganda ellensúlyozására, a *mai technika* kiváló lehetőségeket nyújt – gondolod Te. Nos, nemrégiben részt vettem egy nyugati magyar rendezvényen, ahol a terembe hozták az INTERNET adását és ebből egy oldal angol nyelvű szöveget a falra vetítettek. Egyértelműen magyargyalázó szövegnek minősítettük. Ezt követően az előadó fölfedte, hogy melyik magyarországi hivatalos szerv közleménye. A Te költségedre – természetesen.

A frankfurti nemzetközi könyvvásár, ahol 1999-ben Hazánk a vendég, nagy lehetőségű lehetne a több mint ezeréves gyökerű történelmi ferdítésekkel szemben való fellépésünkre. Két kormányunk válogatott az odaküldendő könyveink között, kérlek, találd meg, amit erre alkalmasnak minősítesz. Én nem találtam egyet se. Ne félj, azért lesz ott gulasch, paprikasch.

Nemrégiben Ausztráliában, az egész Ausztrál világ-részre kiterjedő, magyar rádióadásban beszéltem. Lévénszó a magyar történelemről, azt kértem, hogy a közben esedékes zene, ide találjon, tehát legyen Liszt, Erkel. Boldogan – mondta az állítólag zsidószármazású, volt kommunista ri-

porter – és a szívemet gyönyörködtető, szép zene jött. Ezt követően megismétlődött a dolog egy magyarországi, vidéki rádió stúdiójában. Kérésemre a derék, kunbajuszos riporter elmosolyodott és közölte, hogy ilyen zenét nem játszhat, mert tiltják a szponzorok. Zene helyett kaptam az általad is ismert, szokásos, nyugati zajzagyvalékot – legszívesebben a beszélgetés közben elhagytam volna az élő adást.

Jaj annak a népnek, amelyiknek elvették történelmi múltját, megtörték nemzeti gerincét! Napóleontól Leninig, több nagyságnak tulajdonítják a mondást, hogy ha egy népet el akarsz pusztítani, vedd el történelmét! Nem ezt teszik velünk – talán ezer éve? Tényleg isteni csoda, hogy vagyunk. Hogy mondták szumér eleink?

*„Nem dárda, nem fal, nem zár, nem vagyon –
csak Isten óv meg a veszedelemtől.“*

*„Gyürkőzz neki –
Isten is megsegít“ **

Helló! További jó napozást – a tengerparton, mert ma már egy magyarnak Magyarországon nyaralni nem gentlemanlike.

A befejezetlen forradalom

Ezeket a sorokat már akkor rovom, amikor az 1998 tavaszán tartott *országgyűlési* (és *nem parlamenti* – mert nekünk országgyűlésünk és nemzetgyűlésünk van több mint ezer éve!) *választás* (és *nem választások!*) után, a magukat nemrég még ellenzékieknek nevezett emberek, egymás mellé ülni sem hajlandók.

Hallgattam a különböző pártok vitatkozó képviselőit és eszembe jutott két mondás. Az első akkor született, amikor az ötvenes évek közepe táján, egyesek a sztálinizmus maradványait igyekeztek – állítólag – fölszámolni. Naponta többször elhangzott: ugyan képesek-e a sztálinisták a sztá-

* Fordította Rákos Sándor

linizmust sztálinista eszközökkel fölszámolni? Hej, regő rejtem!

A másik mondás akkoriban szállt szájról szájra, amikor a hatvanas évek végén bevezették nálunk a gazdaságirányítási rendszer reformját: „Friss vizet – a régi fejekbe!”

Ha mostanában valaki az Őrségből a csángókhoz utazik, két országhatáron kell átmenjen. Az út egyik pontjáról, tiszta időben, Pozsony vára látható.

Most négy országot említettem.

Mily gyenge és esendő az a nép, amely istenétől egy ilyen gyönyörű országot nyert és így hagyja elveszni! Emberek: nem kellene lelkiismeretet vizsgálnunk?

Hallom: ismét *nem lesz* közjogi rendezés, mert – Országgyűlésünkben nincsen kétharmados többség. *Kik ülnek ott?* – akiket Te odaküldtél.

Ugyan miért nem jönnek rá, az egymást váltó – most már magyar – kormányok, hogy a *bűnüldözést nem* a titkosszolgálatok és a rendőrség erősítésével, átszervezésével, pénzelésével, *hanem az erkölcsi alapok rendezésével és a társadalom ezen erkölcs alapján való nevelésével kell kezdeni?* A pedagógusoknak, az egyházi és a világi nevelőknek elsősorban *nem az anyagi helyzetét kell javítani, hanem erkölcsét kell szilárdítani, szakmai felkészültségét, sőt nemzeti elkötelezettségét kell erősíteni.* Így született, szemünk látára, körülöttünk egy sor új európai ország.

Mit ér az olyan *nemzeti alaptanterv*, amely *nem magyar nemzeti?* Amely alapján a magyar történelem oktatását idegenek történelmének tanítására kell alapozni? Amely *nem mondja ki világosan, hogy célja a magyar ember nevelése?*

Miért félünk kimondani a történelmi igazságot:

1) *1956-ban volt két szocialista ország között az egyetlen háború, amely ugyan katonai leveretésünkkel végződött, mégis a moszkovita bolsevizmus világméretű vereségét eredményezte.*

2) *A bukás utáni remény – eddig csak remény marad.* Első fellángolásukban az így-úgy fölszabadult országok népei választottak valamiféle kormányokat, de utána rendre visszaválasztották a régiek utódait.

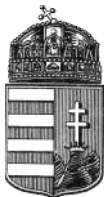
Innen *ismét mi találtuk meg a kivezető utat.* Magyarországon megszületett valami, amit ma óvatosan, jobboldali liberalizmusnak neveznek. Romániában és Szlovákiában magyar segítséggel sikerült a régi gárdát leváltani. Európában elsőként, ismét a Kárpát-medencei magyarság az útmutató.

3) A török-korabeli „másik Magyarország” – Erdély népe – és hangsúlyozni kell, hogy minden népe – megkezdte a magyar megújodást. Erdélyben ismét felébredt az ezeréves magyar nemzeteszme – ottani változatban a Transylvanizmus – amely soha nem volt kizáró, de befogadó. Mert a magyar nemzet a Szent Korona népe: erkölcsi, eszmei, miként Isten misztikus teste az egyház. Nem etnikai, nem nyelvi, nem kisebbségi. A sokat emlegetett Werbőczy, országbíró korában írta 1517-ben egy magyar főúrnak: „Én mindenkinek megkülönböztetés nélkül igazságot tartozom szolgáltatni, mégha zsidó, vagy cigány is, csak Magyarország Szent Koronájának alattvalója legyen.”

4) *Mi mindannyian a Szent Korona polgáraiként születünk.* Lehetsz katolikus, protestáló, vagy zsidó, hívő és hitetlen, magyar, horvát, cigány, oláh, tót, ruszin vagy más nem-

zetiségű. Vagyunk mindannyian a magyar nemzet tagjai, a „Corpus Sacrae Corona”. *Mert ezt a nemzetet együtt alkotuk és együtt tartottuk fenn ezer éven át. Mert erről Te és én szabadon, jogképesen és cselekvőképesen másként soha nem döntöttünk. Ezt nem veheti el tőlünk senki, csak az erőszak, – ha hagyjuk.*

Ez világos – amint az is, hogy *ezt a közjogi helyzetet rendeznünk kell. Az Országot vissza kell adjuk jogos tulajdonosának: a magyar nemzetnek, vagyis az Ország Szent Koronájának s vele a Boldogasszonynak.*

Végezetül

Belátom: nehéz lehet követni gondolataim útját. Megérteni – felteszem – csak az tudja, aki a körülötünk élő népekben fölszított magyar gyűlöletet és az úgynevezett „nyugati világban” a rólunk közel-távol ezer éve terjesztett hazugságokat legalább részben ismeri, és eleget foglalkozott a magyar történelemmel ahhoz, hogy lássa: a) saját történelemírásunk mennyire kezére játszik ellenségeinknek; b) állami vezetésünk évszázadok óta mennyire bűnös abban, hogy semmit – hangsúlyozom: semmit nem tesz ezen folyamat megállítása, visszafordítása, ellensúlyozása érdekében. Mennyire ostoba az a képzelet, hogy az ebben a szellemben nevelt magyar öntudatosan illeszkedik majd környezetébe, az ilyen hazugságokkal táplált világ pedig bennünket egyrangú társként fogad! Értsd meg: Te rabló nomád, gyilkos kolonialista, erőszakos magyarizáló vagy! Miért nem tudja ezt a felelős magyar kormányzat?

Nem kellene végre hozzáfognunk saját jövőképünk for-

málásához? Miféle társadalmat építünk Hazánkban a szocialista útról való – állítólagos – letérésünk után? Milyen tudattal megyünk a jövőbe, a NATO-ba, „Európába” – nem érdekes, hogy hányadik évezredbe, mert az emberi lét nem ilyen dátumokon fordul. (Ismét ajánlom Ex Oriente Lux című könyvemet.)

Nincs egy rendes *magyar* történelemkönyv. Nincs *magyar* irodalom, nincs *magyar* színművészet. Népművésztünk haldoklik. Egy mai fafaragó nem ismeri a *magyar* mitológiát – a szakemberek hitvilágról, hiedelemvilágról (micso-da lealázás!) beszélnek – tehát azt „hisz” és nem „tudja”. Magyar sámánokról értekeznek a magyarságtudatot erősíteni akaró ifjúsági táborokban. Korondon is olyan cserepeket készítenek, amilyent a német turista keres. Kalotaszegi asszonyok a pesti Duna-parton olyan hímzéseket árulnak, hogy nem lehet kitalálni, honnan való. A népművészeti tányérokra plasztikfóliával ragasztják a mintát. Ezeregyszáz éves államiságunk évfordulójára állítandó legdrágább műre-mek egy homokóra lesz.

Akar még a magyar élni? Vagy hagyjuk sorsára? Hány nép eltűnt, fölszívódott, átalakult. Belőlünk is lehet – sőt, lett is! – germán és szláv. A mai Európa szellemi vezérei azt mondják, hogy Európát a germán és a szláv törzsek építették.

Volt idő, amikor mindenki hun, később avar akart itt lenni. Legyünk most mi is európaiak, azaz: germánok és szlávok?

Nyilván érdekel Téged, honnan származnak gondolataim? Természetesen a legtöbb tőlem, de adataimnak vannak forrásai. Így elsősorban a Magyar Távirati Iroda Adatbankját említem, ahonnan rengeteg tényadat nyerhető, főleg kiadványaikból, de a hazai sajtóból is.

A legtöbb híremet mégis nyugati sajtótermékekből veszem, de kiemelem a Németországban megjelenő „Vertrauliche Mitteilungen” címűt.

És mindig hivatkozom a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület eddig megjelent huszonegy kötetére.

Jegyzém szeretettel az Úr 1999. évének kikelet havában, beszélgető társad

Csihák György

Kérem, bocsásson meg nekem mindenki, aki azt gondolja, hogy vétkeztem ellene – noha tudom, hogy mit cselekszem.

Függelék

Ex Oriente Lux

Tartalom

Előbeszéd	5
Összefoglaló – Synopsis	
Sommaire – Zusammenfassung	6
Közmondások	15
Nyitány	17
Történelem	29
Élmény	61
A kommunizmus Magyarországon 1945 óta	64
1. Erkölcs, értelmiség	64
2. Zsidók	83
3. Cigányok	87
4. Parasztok	88
5. Munkások	90
6. Gazdasági helyzet	95
Kommunisták Kelet-Európában	99
Egy kis magyarázat	108
A kommunizmus eredményeiről	115
1. Társadalmi tulajdon	115
2. A termelés növekedési üteme	117
3. Életszínvonal	118
Népek Közép-Európában	121
Odüszseia	129
Közép-Európai Államszövetség	132
A Közép-Európai Államszövetség egyes tagjai	149
Övezetek Európája a kisállamok jövője	152
A magyarság és a Közép-Európai Államszövetség	156
Az új Magyarország társadalmi rendje	161
Az ország kialakításának a terve	180
Földreform és államosítások	180
Kormányzás, népgazdaság, közigazgatás	183
1. Gazdasági Minisztérium	183

2. Építésügyi Minisztérium	186
3. Mezőgazdasági és Vízügyi Minisztérium	196
4. Kultuszminisztérium	201
5-7. Igazságügy- és Külügyminisztérium, Honvédelmi Minisztérium, közigazgatás	204
Összefoglalás	207
Menetrend	213
Epilógus	221
Az utolsó szó jogán	227
Melléklet: A most megalakult Független Közép-Európa Mozgalom Kiáltványa (Tervezet)	243
Függelék	
A ZMTE eddig megjelent kiadványai	247
Előkészületben	247
Terjesztők	248
Info	249

Beszélgetés népemmel a Hazánkról

Tartalom

Bemutatkozás	7
Indoklás	12
A zavart tudatú nemzet	14
A nemzet	24
Corpus Juris Hungarici – Magyar Törvénytár	29
Magyarország Szent Koronája	38
Eltérő érdekek kezelése a társadalomban	48
Társadalomkép	52
Közép-Európa	57
Közép-Európai Államszövetség	60
Végezetül	64
Függelék	
A ZMTE eddig megjelent kiadványai.	
Előkészületben	
Terjesztők	
INFO	

A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület eddig megjelent kiadványai

- 1. Az Első (Benidormi) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai** (153 oldal, ebből 60 oldal angol, francia és német nyelvű) Zürich, 1991. ISBN 963 02 8926 1
- 2. A Második (Zürichi) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai** (140 oldal, ebből 50 oldal angol, francia és német nyelvű) Zürich, 1993. ISBN 963 02 8926 2
- 3. Magyarok Őstörténete.** Összefoglaló áttekintés (48 oldal) írta a Zürichi Magyar Történelmi Egyesület őstörténeti írói munkaközössége, Zürich-Budapest, 1992. ISBN 963 02 8925 3; második kiadás 1996. ISBN 963 85274 6 3
- 4. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Első (Szege-di) Magyar Történelmi Iskolájának Előadásai és Iratai** (275 oldal, az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor) Zürich, 1993. ISBN 963 8465 00 X
- 5. Magyar Történelmi Tanulmányok 1.** (133 oldal) kiegészítő tanulmányok a Tabi iskola előadásaihoz, Zürich, 1993. ISBN 1217 4629
- 6. Csihák György: A magyar parlamentarizmus ezer éve** (91 oldal) összefoglaló áttekintés, Budapest, 1990. ISSN 963 02 8925 3
- 7. Nagy Gyula: Az ellopott magyar őstörténet. Magyar Történelmi Tanulmányok 2.** (119 oldal) Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 04 4112 8
- 8. Képeslapok magyar történelmi motívumokkal** 8 különféle, szimpla és dupla
- 9. A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Második (Tabi) Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai** (416 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor, Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 04 4413 5 10.

10. **Die Frühgeschichte der Ungarn.** Zusammenfassung (Geschrieben von der Arbeitsgruppe des Ungarisch Historischen Vereins Zürich, 54 Seiten), Zürich-Budapest, 1994. ISBN 963 85 274 4 7
11. **A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Harmadik (Tapolcai) Magyar Történelmi Iskolája Előadásai és Iratai** (224 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor, Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 85 274 12
12. **A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Első (Székelyudvarhelyi) Övezeti Történésztalálkozó Előadásai és Iratai** (180 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor, Budapest-Zürich, 1994. ISBN 963 85274 2 0
13. **Csihák György: Beszélgetés népemmel a hazánkról** (64 oldal) Budapest-Zürich, 1995. ISBN 963 85274 5 5
14. **A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Második (Komáromi) Övezeti Történésztalálkozó Előadásai és Iratai** (152 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor, Komárom-Komárno-Zürich, 1995. ISBN 963 85274 3 9
15. **A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Kilencedik (Tapolcai) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai** (143 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor, Budapest-Zürich, 1995. ISBN 963 85274 1 2
16. **Csihák György: Ex Oriente Lux** (250 oldal) tanulmány a magyar múltról, jelenről és a jövőről, Budapest-Zürich, 1996. ISBN 963 85274 7 1
17. **A Zürichi Magyar Történelmi Egyesület Tizedik (Tapolcai) Magyar Őstörténeti Találkozó és Negyedik Magyar Történelmi iskola Előadásai és Iratai** (258 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor, Budapest-Zürich, 1996. ISBN 963 85274 8 X
18. **Germann Georg: Ungarisches im Bernischen Historischen Museum** (mit Farbbildern). **A Berni Történelmi Múzeum magyar emlékei** (kétnyelvű kiadvány színes képekkel) Bern-Budapest, 1996. ISBN 963 85 274 9 8
19. **Csámpai Ottó: Nemzet és társadalom.** Bevezetés az

etnopszichológiába. (152 oldal) Budapest-Zürich, 1996. ISBN 963 85 684 02

20. **Honfoglalásunk és előzményei.** A tizenegyedik Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai (173 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor. 10 oldal angol-magyar-német-francia és orosz nyelvű őstörténeti fogalmak. **Keresztény egyházak és történelmi szerepük a Kárpát-medencében.** Az Ötödik Magyar Történelmi Iskola Előadásai és Iratai (110 oldal) az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor. Budapest-Zürich, 1997. ISBN 963 85684 1 0

21. **Die Ungarn und die Abtei Sankt Gallen. Magyarok és a Szent Galleni Apátság** (118 oldal) az előadások szövege St. Gallen-Budapest.

Kétnyelvű kiadvány a Magyar Nemzeti Múzeumban 1998-ban rendezett "Die Kultur der Abtei Sankt Gallen" című kiállítás alkalmával, az ELTE-n rendezett nemzetközi konferencia előadásai. 1999 ISBN 963 85684 3 7

22. **Csuhák György: Válasz népem kérdéseire a hazánkról** (102 oldal) Budapest-Zürich 1999.

Előkészületben

1. A Harmadik (Londoni) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Zürich-Budapest 1999. Az előadások szövege jegyzőkönyv, műsor. ISBN 963 85684 5 3
2. Nagy Gyula: Az ellopott magyar őstörténet 2. Zürich-Budapest 1999. ISBN 963 85684 4 5
3. A Nyolcadik (Kaposvári) Magyar Őstörténeti Találkozó Előadásai és Iratai. Zürich-Budapest 1999. Az előadások szövege, jegyzőkönyv, műsor. ISBN 963 85684 2 9
4. Négy övezeti történésztalálkozó előadásai és iratai
5. Két magyar történelmi iskola előadásai és iratai
6. Hat magyar őstörténeti találkozó előadásai és iratai

Kiadványaink megtalálhatók minden nagyobb magyarországi könyvtárban és további 63 ország 148 könyvtárában, tehát mindenütt, ahol magyarok élnek vagy tanulnak.

INFO

Zürichi Magyar Történelmi Egyesület
Ungarisch Historischer Verein Zürich
Sekretariat des Treffens zur Frühgeschichte der Ungarn
Magyar Östörténeti Találkozók Titkársága
CH-8047 Zürich, Postfach 502
Postscheckkonto: Zürich 80 36214-1
(nur über Post/csak postán)

Präsident/Elnök:
Dr. György J. Csihák

Öffentliche Vorträge am zweiten Dienstag jeden
Monats um 19 Uhr
CH-8047 Zürich, Winterthurerstrasse 135.
Telefon: 0041/1/3623303

Gemeinnütziger Verein
Svájci Közérdekű Egyesület

Kapcsolati cím Magyarországon
Dr. Sárkány Kálmánné
H-1053 budapest, Papnövelde utca 3.
Telefon: 0036/1/2667349

Nyilvános előadás
minden hónap utolsó előtti csütörtökjén 17 órakor
H-1051 Budapest, Arany János u. 10.
Telefon: 0036/3116287

E-mail: tapolca@c3.hu
Honlap: www.c3.hu/~tapolca

***"Istenemre mondom, harcolnunk kell,
ha szabadok akarunk lenni!"***

Patrick Henry, Virginia állam kongresszusi küldötte
Philadelphiában, 1774. Szeptember 5-én

"Győzelem, vagy halál."

George Washington tábornok katonáihoz a
Trenton melletti csata napján

(A divat előtt meghajolva, én is az amerikaiakat idézem

Csihák)

Készült: *Zepetnek Nyomda*
Balatonvilágos, (& 2 (88) 480-511